

พระคาถามหาโสฬสมงคล

ตำรับหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

และบทสวดคาถาศักดิ์สิทธิ์



พระคาถามหาโสฬสมงคล
ตำรับหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสะพานสูง
และบทสวดคาถาศักดิ์สิทธิ์

พิมพ์ถวายวัดสะพานสูงโดย
นายปุญญพัฒน์ ลิขิตพิทยตระกูล (ช้าง ปากเกร็ด) นายณรงค์พร โชคดี (เอี่ยม ณรงค์พร) และนายเกริกชัย จันทร์จักร (อิ่ม บุปผา)



คณะผู้จัดพิมพ์ฯ ขอแสดงมุทิตาจิตในโอกาสมหามงคล
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ให้

พระครูสุทธิกิจโกศล ดร. (สมภพ สุวโจ)

เจ้าอาวาสวัดสพานสูง และเจ้าคณะตำบลคลองพระอุดม
เป็น พระครูเทียบผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวง ชั้นพิเศษ ในราชทินนามเดิม
เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ประวัติวัดสพานสูง

ตำบลคลองพระอุดม อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี



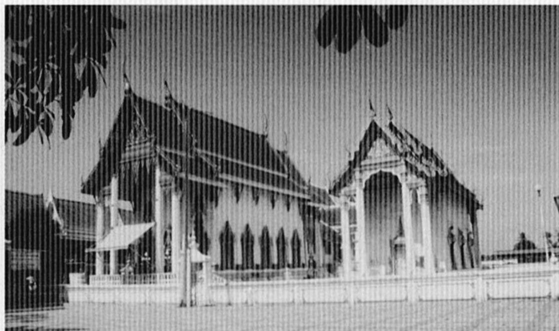
วัดสพานสูง มีนามเดิมว่า **"วัดสว่างอารมณ์"** ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกในคลองพระอุดม เดิมขึ้นอยู่กับตำบลบ้านแหลมใหญ่ ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นตำบลคลองพระอุดม อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ต้นเค้าที่มาของชื่อวัดสพานสูงนั้นประกอบด้วยเหตุที่ว่าคลองพระอุดมในสมัยก่อนมีเรือขนข้าวขนาดใหญ่สัญจรไปมาอยู่มาก ทำให้วัดนี้จำเป็นต้องสร้างสะพานให้มีลักษณะเป็นสะพานไม้สูงข้ามคลองหน้าวัด สะพานไม้หน้าวัดดังกล่าวอาจจะมีขนาดสูงใหญ่กว่าสะพานอื่นๆ ในย่านนั้นชาวบ้านจึงเรียกกันอย่างติดปากว่า **"วัดสพานสูง"** แต่กล่าวกันว่าครั้งหนึ่งสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส เสด็จมาตรวจการคณะสงฆ์มณฑลกรุงเก่าเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๗ ได้เสด็จแวะเยี่ยมวัดแห่งนี้ ทอดพระเนตรสะพานสูงข้ามคลองหน้าวัด จึงมีรับสั่งถึงเรื่องวัดที่มีสองชื่อ เพื่อให้เหมาะสมควรถือเอาสะพานสูงเป็นนิมิตของวัด จึงประทานนามว่า **"วัดสพานสูง"** ให้เรียกแต่เพียงชื่อเดียว และถือการสะกดตามอักขรวิธีแบบโบราณมาตลอด





ตั้งแต่เดิมก่อนหลวงปู่เอี่ยมมาเป็นเจ้าอาวาสมีพระอธิการปกครองวัดเป็นลำดับมา ๔ รูป ไม่ทราบนาม ได้ลาสิกขาบทบ้าง มรณภาพบ้าง มีพระสงฆ์จำพรรษาอย่างมากแค่ ๒ - ๓ รูป มีกุฏิ ๒ หลัง หลังละ ๓ ห้อง หอสวดมนต์ ๑ หลัง ขนาด ๓ ห้อง สระกลมหลังกุฏิ ๑ สระ ศาลาดิน ๑ หลัง ขนาด ๓ ห้อง ต้นโพธิ์ใหญ่ขนาดสามคนอ้อม ๑ ต้น ข้างต้นโพธิ์มีสพานสูงข้ามคลอง และมีต้นตะเคียน ๒ ต้น ไม่มีอุโบสถ วิหาร หรือศาลาการเปรียญแต่อย่างใด จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๓๙๖ หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม ได้กลับมาจำพรรษาที่วัดแห่งนี้แล้ว ท่านจึงได้ปรารภกับหลวงพิบูลย์สมบัติ (มีภูมิลำเนาย่านปากคลองบางลำพู เป็นผู้เลื่อมใสหลวงปู่เอี่ยมตั้งแต่ครั้งจำพรรษาอยู่ในพระนคร) ถึงความลำบากในการทำอุโบสถสังฆกรรม หลวงพิบูลย์สมบัติจึงได้บอกบุญแก่ศิษย์ใกล้ชิดและญาติโยมที่ศรัทธาแล้วจึงได้ลงมือก่อสร้างอุโบสถก่อด้วยอิฐถือปูนในศกนั้น สิ้นเวลาสร้างรวม ๑๐ เดือน จึงแล้วเสร็จ

พ.ศ. ๒๓๙๗ อุโบสถสร้างแล้วเสร็จในปีนี้ จึงได้ลงมือสร้างวิหารต่อเป็นอาคารก่อด้วยอิฐถือปูน ต่อมาราว พ.ศ. ๒๔๒๐ ศาลาดินทรุดโทรมมาก ทางวัดจึงได้รื้อลงหมด ประกอบกับนายแก้ว นางหร่าย แก้วสนธิ์ ชาวบ้านคลองบ้านแหลมใหญ่เกิดจิตศรัทธาจึงได้สร้างศาลาขึ้นใหม่ถวายวัด กับถวายที่ดินแก่วัดอีกประมาณ ๑๐ ไร่เศษ จนถึง พ.ศ. ๒๔๓๑ โดยดำริหลวงปู่เอี่ยม ได้สร้างเจดีย์ฐาน ๓ ชั้น องค์เจดีย์ก่ออิฐถือปูนสูงตลอดยอดนพศูล ๑๑ วาเศษ ขณะก่อสร้างยังไม่ทันแล้วเสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เอี่ยมได้มรณภาพลงเสียก่อนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๙ ท่านอาจารย์กลิ่นได้รับภาระพร้อมด้วยผู้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างเจดีย์ต่อ สิ้นเงิน ๖,๐๐๐ บาท จึงสำเร็จในปีนั้น



อุโบสถและวิหาร
(ก่อนสร้างกำแพงแก้ว
และศาลาด้านหน้า)



เจดีย์และวิหารวัดสพานสูง

ในสมัยที่หลวงปู่กลิ่นรับช่วงเป็นเจ้าอาวาสต่อนั้น ได้มีการทำนุบำรุงก่อสร้างปฏิสังขรณ์วัดสพานสูงให้รุ่งเรืองขึ้นเป็นอย่างมาก ใน พ.ศ. ๒๔๔๒ ได้ทำการบูรณะอุโบสถที่มีอายุกว่า ๔๐ ปี พร้อมกับสร้างกำแพงแก้วล้อมรอบทั้งอุโบสถ วิหารและเจดีย์ประธาน ต่อมาได้มีการสร้างหอไตร หอสวดมนต์ หอระฆัง ศาลาริมน้ำ และปรับปรุงเพิ่มเติมหมู่กุฏิสงฆ์เป็นลำดับ จนถึง พ.ศ. ๒๔๖๗ ได้สร้างสะพานคอนกรีตหน้าวัดเป็นรูปสะพานโค้ง มีชื่อว่า **"สพานสูงเจริญราษฎร์"** ต่อมา พ.ศ. ๒๔๗๐ จึงได้รื้ออุโบสถสมัยหลวงปู่เอี่ยมที่ทรุดโทรมลงหมดทั้งหลังแล้วสร้างใหม่เป็นอาคารคอนกรีตสมัยใหม่อย่างในปัจจุบัน พ.ศ. ๒๔๗๒ รื้อวิหารลงบางส่วนแล้วบูรณะให้เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กด้วยเช่นกัน ด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคณะสงฆ์และชาวบ้านที่ได้เลื่อมใสทำนุบำรุงวัดสพานสูงมาอย่างต่อเนื่อง โดยทางราชการในกระทรวงศึกษาธิการจึงได้อัญเชิญพระบรมรูปรัชกาลที่ ๘ มาพระราชทานให้ประดิษฐานแก่วัดสพานสูง เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่ทรงอนุโมทนาในการบริจาคทรัพย์และร่วมกันสร้างกุศลของวัดสพานสูงในครั้งนั้น

วัดสพานสูงมีความเจริญรุ่งเรืองต่อมาอีกเป็นเวลาช้านาน เป็นสำนักศึกษาทั้งในทางสมถกรรมฐานและด้านการปริยัติธรรม อีกทั้งในสมัยต่อมายังเป็นสถานให้การรักษาในทางเวชศาสตร์สมุนไพรไทยอีกด้วย และได้เป็นที่พึ่งของชาวบ้านชาววัดมาโดยตลอดจนปัจจุบัน วัดสพานสูงจึงเป็นวัดที่มั่นคงและสมบูรณ์ในบวรพระพุทธศาสนาเป็นที่ยิ่งแล้ว

รายนามเจ้าอาวาสวัดสพานสูงสืบทอดเป็นลำดับมาดังนี้

๑.หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม

วาระ พ.ศ. ๒๓๙๖ ถึง พ.ศ. ๒๔๓๙

๒.พระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น จนฺทรํสี)

วาระ พ.ศ. ๒๔๓๙ ถึง พ.ศ. ๒๔๙๐

๓.พระครูนนทกิจโสภณ (ทองสุข อินฺทสาโร)

วาระ พ.ศ. ๒๔๙๑ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๕

๔.พระครูสมุห์สอน สิริธมฺโม

วาระ พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๓๐

๕.พระครูอมรศุภการ (สมทรง อมโร)

วาระ พ.ศ. ๒๕๓๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๒

๖.พระครูสุทธิกิจโกศล (สมภพ สุวโจ)

วาระ พ.ศ. ๒๕๖๒ ถึงปัจจุบัน



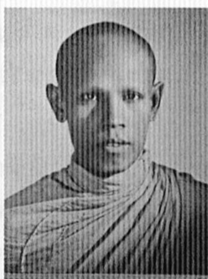
หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม



พระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น จนฺทรํสี)



พระครูนนทกิจโสภณ (ทองสุข อินฺทสาโร)



พระครูสมุห์สอน สิริธมฺโม



พระครูอมรศุภการ (สมทรง อมโร)



พระครูสุทธิกิจโกศล (สมภพ สุวโจ)

ประวัติ หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

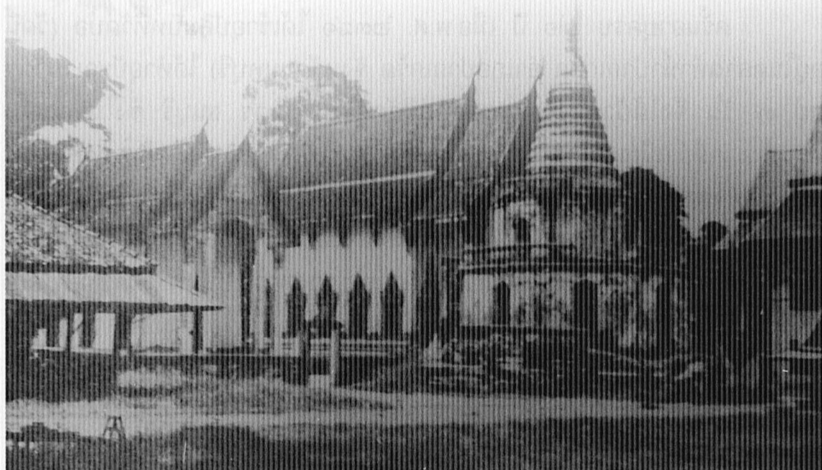


หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม เกิดในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ เมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๒ ปีฉลู (ไม่ทราบวันขึ้น - แรม) สันนิษฐานว่าตรงกับช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๓๕๙ มีบิดาชื่อนายนาค มารดาชื่อนางจันทร์ ไม่สามารถระบุชื่อสกุลให้ชัดเจนได้ ด้วยยุคนั้นยังไม่มีการใช้นามสกุล ทราบเพียงว่าบ้านเดิมอยู่ข้างวัดท้องคุ้งที่บ้านแหลมใหญ่ฝั่งใต้ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มีพี่น้องท้องเดียวกันรวม ๔ คน ท่านเป็นพี่ชายคนโต มีน้องชายหญิงชื่อนายฟัก นายขำ และนางอิ่ม ตามลำดับ

ครั้นอายุครบ ๒๒ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๓๘๑ ได้เข้าอุปสมบทที่วัดบ่อ (วัดนี้อยู่ในตลาดท่าน้ำปากเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี) ได้ทำอุปัชฌายวัตรอยู่ ๗ วัน จึงได้ย้ายไปจำพรรษาอยู่ที่วัดกัลยาณมิตร ธนบุรี ซึ่งในขณะนั้นพระธรรมเจดีย์ (เนียม) เป็นเจ้าอาวาส ได้ศึกษาพระปริยัติธรรมและแปลพระธรรมบทอยู่ถึง ๗ พรรษา จึงได้ย้ายไปอยู่ที่วัดประยุรวงศาวาส เมื่อ พ.ศ. ๒๓๘๘ โดยมีสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (จี่ อินฺทสโร) เป็นเจ้าอาวาส แล้วอยู่ในความปกครองของพระอาจารย์แก้ว เนื่องด้วยในยุคนั้นวัดประยุรวงศาวาสเป็นพระอารามสำคัญที่มีชื่อเสียงในการเป็นสำนักพระนักเทศน์ธรรมกถึก จึงเชื่อว่าเมื่อหลวงปู่เอี่ยมในครั้งยังเป็นพระหนุ่มนั้น ครั้นได้ศึกษาพระปริบัติธรรมจนถ่องแท้แล้ว ย่อมสนใจที่จะเข้ามาศึกษาในทางพระธรรมกถึกตามครรลองของพระภิกษุในสมัยนั้น จนได้จำพรรษาอยู่เป็นเวลารวม ๓ พรรษา

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๓๙๑ นายแขก สมุห์บัญชี บ้านอยู่ข้างวัดนางชี ศิษย์เดิมของท่านได้นิมนต์หลวงปู่เอี่ยมให้ไปเจริญพระกัมมัฏฐานที่วัดนวลนรดิศอยู่ในคลองบางหลวง ในการนี้เข้าใจว่าเนื่องจากสมเด็จเจ้าพระยามหาประยูรวงศ์ (ดิศ) สมุหพระกลาโหม เมื่อได้ปฏิสังขรณ์ใหญ่วัดประยุรวงศาวาสเสร็จสิ้นแล้ว จึงได้มาบูรณปฏิสังขรณ์วัดนวลนรดิศขึ้นมาต่อเนื่องกัน น่าจะได้มีการอาราธนาพระภิกษุที่อยู่กันอย่างหนาแน่นภายในวัดประยุรวงศาวาสให้มาจำพรรษาอยู่ที่วัดนวลนรดิศด้วยการนี้ ทำนองให้วัดประยุรวงศาวาสเป็นวัดในทางปริยัติ แล้วให้วัดนวลนรดิศเป็นวัดในทางกัมมัฏฐาน ปรากฏว่าหลวงปู่เอี่ยมได้ปฏิบัติอยู่เป็นเวลาถึง ๕ พรรษา ทั้งนี้วัดในย่านคลองบางหลวงเองนั้นก็ล้วนเป็นสำนักปฏิบัติกัมมัฏฐานอันมีชื่อเสียง อาทิ สำนักวัดราชสิทธาราม สำนักวัดระฆังโฆสิตาราม สำนักวัดทองนพคุณ หรือสำนักของพระภาวนาโกศล (รอด) วัดนางนองวรวิหาร เป็นต้น สำนักเหล่านี้ย่อมเป็นพื้นที่เรียนรู้แลกเปลี่ยนสรรพวิชาของพระภิกษุผู้สนใจในทางปฏิบัติกัมมัฏฐานและวิทยาคมต่างๆ จึงเชื่อได้แน่ว่าในช่วงเวลานี้ย่อมเป็นรอยต่อของการศึกษาในทางปริยัติธรรมมาสู่การปฏิบัติของหลวงปู่เอี่ยม และท่านได้พากเพียรศึกษาในทางปฏิบัติเหล่านี้อย่างเต็มที่

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๓๙๖ ญาติโยมของท่านในคลองบ้านแหลมใหญ่ (ปัจจุบันคือคลองพระอุดม) อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ได้เดินทางมาอาราธนานิมนต์หลวงปู่เอี่ยมให้กลับไปจำพรรษายังภูมิลำเนาเดิม เพื่อเป็นหลักชัยและ



ที่พึ่งพิงในทางพระศาสนาให้แก่ญาติโยม เมื่อถึงเดือน ๖ ท่านจึงย้ายไปเป็นพระอธิการเจ้าอาวาสวัดสว่างอารมณ์ (นามเดิมของวัดสพานสูง) เมื่อถึงเดือน ๘ จวนเข้าพรรษา หลวงพิบูลย์สมบัติ (คฤหบดีย่านปากคลองบางลำพู) ผู้เป็นศิษย์เดิมของท่านได้นำเครื่องสักการะมาถวายในพิธีเข้าพรรษา ท่านจึงได้ปรารภถึงความลำบากในการทำอุโบสถสังฆกรรม หลวงพิบูลย์สมบัติจึงได้รับภาระบอกบุญเรี่ยไรสร้างถาวรวัตถุในวัดได้ทรัพย์พอสมควร จึงลงมือสร้างอุโบสถก่ออิฐถือปูนขึ้นก่อนในศกนั้น ใช้เวลารวม ๑๐ เดือนจึงแล้วเสร็จ และได้สร้างวิหารต่อไปใน พ.ศ. ๒๓๙๗

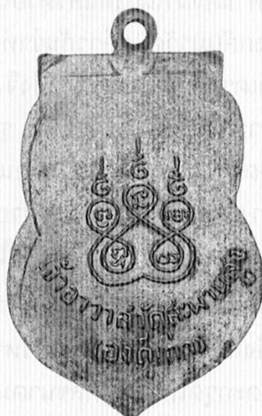
ด้วยเหตุที่ท่านฝักใฝ่ในทางวิเวกและสันโดษ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๑๐ - ๒๔๑๖ หลวงปู่เอี่ยมจึงได้ออกธุดงค์ใหญ่เป็นเวลายาวนานหลายปี ชาวบ้านญาติโยมต่างคิดว่าท่านคงมรณภาพแล้วด้วยไม่ได้กลับมาเลย ในช่วงราว พ.ศ. ๒๔๑๗ ท่านได้เดินทางกลับมาวัด กล่าวกันว่าท่านกลับมาในสภาพที่ไว้ผมยาวรุงรังและไม่ได้ปลงหนวดเคราเลย เมื่อแรกมาถึงจึงหาคนจดจำท่านไม่ได้ ในหนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพอาจารย์ทัน รุจิเรข ได้กล่าวถึงประวัติหลวงปู่เอี่ยมในคราวกลับจากธุดงค์ในป่าลึกว่า เมื่อท่านเดินทางกลับมาถึงวัดสพานสูง ได้มีเสือ หมี และงูจงอาง ติดตามท่านมาอยู่ด้วย สัตว์เหล่านี้ได้พักอาศัยอยู่ในเขตป่าท้ายวัดปีสองปีก็ได้สาบสูญหายไป คาดว่าได้กลับไปอยู่ป่าตามเดิม

ครั้นเมื่อท่านได้กลับมาจำพรรษาที่วัดสพานสูงในครั้งนั้นแล้ว (พ.ศ. ๒๔๑๗) จึงได้ลงมือต่อเติมสร้างวิหารของวัดจนแล้วเสร็จใน พ.ศ. ๒๔๒๐ โดยได้มีการออกตะกรุดโสฬสมงคลขนาดมาตรฐานรุ่นสร้างวิหารในคราวนี้ เพื่อใช้หาทุนในการก่อสร้างวิหารให้แล้วเสร็จ กล่าวกันว่าตะกรุดขนาดมาตรฐานนี้ออกให้ทำบุญดอกละ ๑ ตำลึง (๔ บาท) ซึ่งสอดคล้องกับบันทึกของนายชำนาญ ลิ้มพิพัฒน์ ผู้บันทึกคำบอกเล่ามาจากอาจารย์ทัน รุจิเรข (ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากนายเอม รุจิเรข ผู้เป็นบิดา ศิษย์ใกล้ชิดของหลวงปู่เอี่ยม) ว่า *"...ตะกรุดรุ่นแรก สร้าง พ.ศ. ๒๔๒๐ หลวงปู่ท่านเป็นผู้ลงเองและปลุกเสกเอง โดยมากเป็นชนิดทองแดง ขนาดยาว ๙ ซม. ม้วน ๗ รอบ ทางวัดสพานสูงออกสมนาคุณแก่ผู้บริจาคทรัพย์บูรณปฏิสังขรณ์วัดดอกละ ๑ ตำลึง..."* (จักรวาลพระเครื่อง ฉบับที่ ๑๙ หน้า ๗๒) จึงเป็นที่เชื่อถือได้ว่าตะกรุดโสฬสมงคลของหลวงปู่เอี่ยมได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนในคราวนี้

ต่อมาอีกครั้ง ใน พ.ศ. ๒๔๓๑ เมื่อท่านอายุครบ ๖ รอบ ๗๒ ปี จึงถือเอาเป็นวาระในการเริ่มสร้างเจดีย์ประธานของวัด มีฐาน ๓ ชั้น อยู่ด้านทิศตะวันตกระหว่างอุโบสถกับวิหาร ตามธรรมเนียมของวัดโบราณที่จะสร้างอุโบสถ วิหาร และ




รูปหล่อโบราณหลวงปู่เอี่ยม พ.ศ. ๒๕๐๐

เหรียญเสมาหลวงปู่เอี่ยม รุ่นแรก





เหรียญข้าวหลามตัด บล็อกแรก ยันต์เล็ก



มีเจดีย์ใหญ่เป็นศาสนสถานประธานของวัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นพุทธบูชา นอกเหนือจากนี้แล้วภายในองค์เจดีย์ยังใช้บรรจุพระพิมพ์ พระปิดตาและสิ่งของมีค่าอื่นๆ ตามคติโบราณในการสร้างพระพิมพ์เพื่อบรรจุเจดีย์เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาอีกด้วย ต่อมาในกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้มีคนร้ายลักลอบขุดเจาะองค์เจดีย์แล้วลักลอบเอาพระพิมพ์และพระปิดตาที่บรรจุกรุอยู่ภายในออกมาเผยแพร่เป็นจำนวนมาก จึงเชื่อกันว่าพระชุดนี้เป็นพระที่หลวงปู่เอี่ยมได้สร้างขึ้นเพื่อบรรจุภายในเจดีย์ไว้ก่อนมรณภาพ

ในครั้งนั้นองค์เจดีย์สร้างได้สมบูรณ์สูงตลอดจนยอดนพศูล ๑๑ วาเศษ เพียงแต่แค่ก่ออิฐยังไม่ได้ถือปูน ขณะที่การก่อสร้างยังไม่ทันแล้วเสร็จเรียบร้อยดี หลวงปู่เอี่ยมได้มรณภาพลงเสียก่อนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๙ พระอาจารย์กลิ่นจึงได้รับภาระพร้อมด้วยผู้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างเจดีย์ต่อ สิ้นเงิน ๖,๐๐๐ บาท สำเร็จลงในปีนั้น พระครูสังฆรักษ์ (สงวน) เขียนไว้ในหนังสือประวัติวัดสพานสูง พ.ศ. ๒๔๘๐ ว่า *"ท่านอาจารย์เอี่ยม ปฐมนาม เป็นพระอุปัชฌาย์ มีปฏิปทาหนักในกัมมัฏฐาน มักน้อยสันโดษ สิทธิ์ขาด ชำนาญในทางอิทธิเวท ก่อนท่านจะมรณภาพ นายหรุ่น แจ้งมา ตำบลบ้านแหลมใหญ่ ปฏิบัติอยู่ใกล้ชิด ได้เรียนขอร้องท่านว่า ท่านอาจารย์มีอาการเต็มทีแล้ว เกรงว่าจะไม่ฟื้น ถ้ามีอะไรดีได้กรุณาให้ศิษย์ไว้เป็นครั้งสุดท้าย"* ท่านตอบว่า "ถ้ามีเหตุสุขทุกข์เกิดขึ้นให้ระลึกออกชื่อถึงเราก็แล้วกัน" ท่านได้อาพาธ

และมรณภาพลง ณ วัน ๑ ขึ้น ๙ ค่ำเดือน ๙ เวลา ๑๑ น. อายุได้ ๘๐ ปี ๕๙ พรรษา ตรงกับวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๙

เมื่อพระอาจารย์กลิ่นได้รับภาระปกครองวัดสพานสูงสืบต่อหลวงปู่เอี่ยมแล้ว ใน พ.ศ. ๒๔๔๒ จึงได้จัดการบูรณะดัดแปลงอุโบสถหลวงปู่เอี่ยมที่มีอายุกว่า ๔๐ ปี ขึ้นใหม่จนสำเร็จ ต่อมาจึงร่วมกันกับศิษยานุศิษย์ที่มีความเคารพเลื่อมใสประกอบพิธีฌาปนกิจศพหลวงปู่เอี่ยมในวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๓ และได้ทำการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่เอี่ยมขึ้นเพื่อเป็นที่สักการบูชา สิ้นเงินจำนวน ๓๖๒ บาท สันนิษฐานว่าได้มีการบรรจุเถ้าอัฐิของหลวงปู่เอี่ยมไว้ที่ใต้ฐานของรูปเหมือนนี้ด้วย เมื่อแรกประดิษฐานไว้ที่ศาลาการเปรียญ จนเมื่อสร้างอุโบสถหลังใหม่แล้วเสร็จใน พ.ศ. ๒๔๘๐ (รื้ออุโบสถหลังเก่าเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐) จึงได้ย้ายมาประดิษฐานที่มุขด้านหน้าอุโบสถหลังนี้จนถึงปัจจุบัน รูปเหมือนหลวงปู่เอี่ยมนี้เป็นที่นิยมมากราบไหว้สักการะของผู้คนที่นับถือศรัทธาเป็นอย่างมาก เสมือนว่าหลวงปู่เอี่ยมยังดำรงขันธ์มีชีวิตเมตตาลูกหลานอยู่ตลอดเวลา

พระคาถาโสฬสมงคล (โสฬส ๑๖) วัดสพานสูง

ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วว่าพระคาถาดังนี้

"โสฬะสะมังคะลัญเจวะ นะวะโลกุตตะระธัมมา
จัตตาโรจะมะหาทีปา ปัญจะพุทธามะหามุนี
เตปิฏะกะ ธัมมะขันธา ฉะกามาวะจะราเทวา ปัญจะทะสะภะเวตัพพัง
ทะสะมังสีละเมวะจะ เตระสะธุตังคานิ ปาฏิหาริยัญจะ ทะวาทะสะ
เอกะเมรุสุราอัฏฐะ ทะเวจันโทสุริโย ตะถา สัตตาสัมโพชฌังคา เจวะ
จะตุททะสะจักกะวัตติจะ เอการะสะวิสะนุราชา
สัพเพเทวา มัง ปาละยันตุ สัพพะทา เอเตนะ
มังคะละเตเชนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ เมฯ"

คาถาบูชาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้ง นะโมฯ ๓ จบ)

"นะโม ปะฐะมะนามะ อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา อุมะ อะจิตติ"

พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

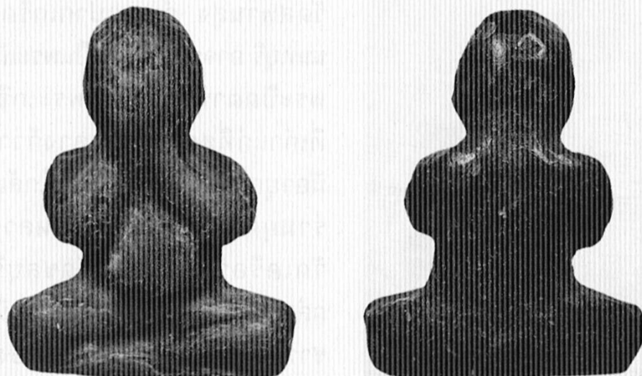


พระปิดตาของหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อาจกล่าวได้ว่าเป็นพระเนื้อผงพิมพ์พระปิดตาที่สร้างโดยพระเกจิอาจารย์ที่เก่าแก่ที่สุดในภาคกลางก็ว่าได้ และมีอายุการสร้างที่ค่อนข้างใกล้เคียงหรือร่วมยุคกันกับพระปิดตาหลวงพ่อแก้ว วัดเครือวัลย์ในจังหวัดชลบุรีอีกด้วย กล่าวกันว่าเมื่อหลวงปู่เอี่ยมรับนิมนต์ของชาวบ้านญาติโยมพี่น้องในคลองพระอุดมอาราธนาให้ย้ายจากวัดนวลนรดิศ กลับมาจำพรรษาที่วัดสว่างอารมณ์ (ต่อมาคือวัดสพานสูง) เมื่อก่อนเข้าพรรษา พ.ศ. ๒๓๙๖ แล้วนั้น ท่านก็ได้ร่วมกับหลวงพิบูลย์สมบัติผู้เป็นศิษย์ช่วยกันสร้างอุโบสถขึ้นสำหรับประกอบการสังฆกรรมภายในวัดสพานสูง จึงสันนิษฐานว่าท่านน่าจะได้เริ่มต้นสร้างพระปิดตาขึ้นด้วยในคราวนั้น เพื่อที่จะได้ตอบแทนบุคคลที่ได้มาร่วมกุศลกับท่านนั่นเอง และอาจจะเป็นกรณีเดียวกันกับตะกรุดโสฬสมงคลด้วยเช่นกัน

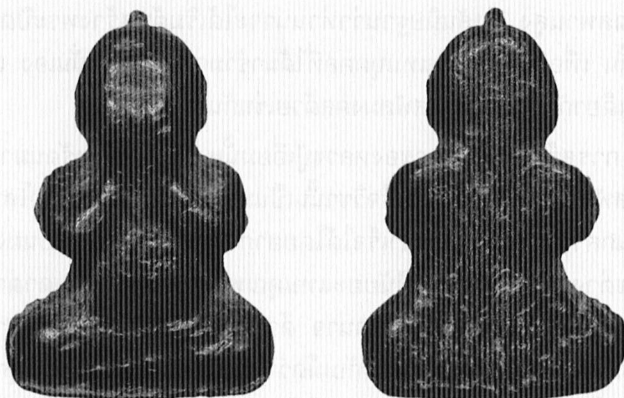
การสร้างพระปิดตาของหลวงปู่เอี่ยมนั้น เชื่อว่าใช้ผงรัตนมาลาสูตรกับผงมหาโสฬสมงคลที่ท่านได้สำเร็จวิชานั้นเป็นมวลสารหลัก ผงมหาโสฬสมงคลนี้ในตำนานกล่าวว่าจะทำขึ้นให้สำเร็จได้โดยยาก ผู้สร้างจะต้องเขียนผงลบผงเป็นอัตราเลขต่างๆ ๑๖ อัตรา มีนัยยะแทนคุณพระและคุณเทพยดาต่างๆ มีคุณทางคุ้มครองป้องกันและเป็นมหาอำนาจ ด้วยหลวงปู่เอี่ยมได้สำเร็จวิชาดังกล่าวนี้ท่านจึงได้นำผงวิเศษเหล่านี้มาผสมกับเม็ดว่านยา ผงชันยาเรือ แล้วคลุกกับยางรักก่อนนำไปเข้าแม่พิมพ์ ทั้งนี้พระบางองค์เพียงแค่คลุกยางรักก็มี หรือบางองค์คลุกรักเสร็จแล้วจึงนำไปจุ่มยางรักอีกครั้งเพื่อให้ยางรักหุ้มรักษามวลสารอีกชั้นหนึ่ง

เนื้อหาของพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมนั้นพบว่ามีเนื้อละเอียดเป็นส่วนใหญ่ แม้เนื้อหยาบก็ยังมีพบอยู่บ้าง แต่จุดสำคัญที่พบอยู่ตลอดคือความเก่าของยางรัก และเม็ดว่านยาที่ออกสีส้มแดงเรื่อจะมีปรากฏเกือบทุกองค์ ผิวพรรณวรรณะมองแล้วจะมีความเต่งตึงนุ่มตา ส่วนพิมพ์ของพระปิดตานั้นเท่าที่พบมีดังนี้

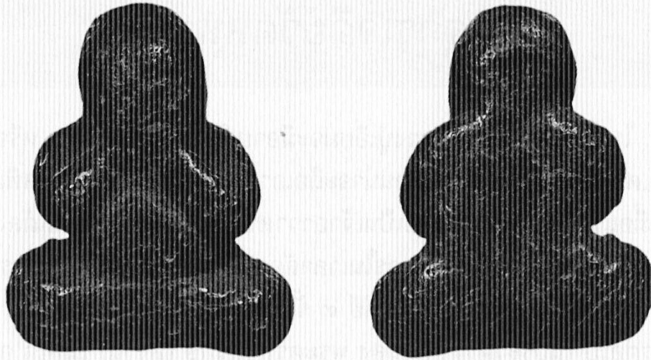
๑. พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง พิมพ์ว่าวจุฬาใหญ่



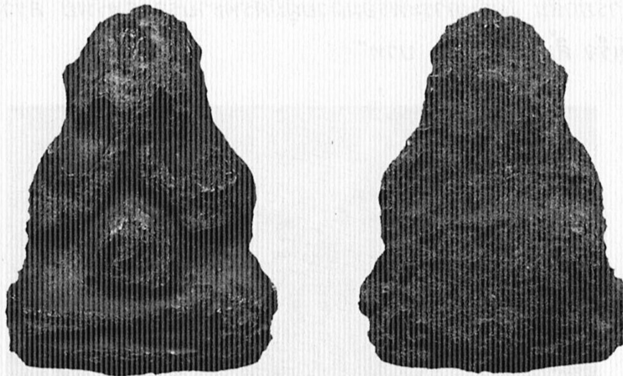
๒. พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง พิมพ์ชะลูด



๓. พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง พิมพ์ตะพาบ



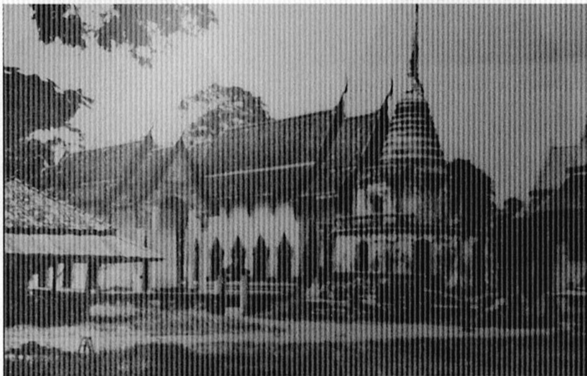
๔. พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง พิมพ์พนมมือ



ทั้งนี้ ในการสร้างองค์พระปิดตานั้น ใช้การแกะแม่พิมพ์หินขึ้น ๒ ชิ้น แล้วนำมาประกบกันหน้า - หลัง แล้วจึงถอดองค์พระออกมาตัดขอบด้านใต้ฐาน ด้วยกรรมวิธีนี้จึงพบว่าพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมโดยมากจะมีเนื้อเกินออกมาเล็กน้อยบริเวณรอยประกบของแม่พิมพ์ (โดยเฉพาะด้านบน จะดูคล้ายเป็นผมจุก) และบริเวณรอยตัดขอบด้านใต้ฐานจะสังเกตเห็นเป็นรอยตัดด้วยของมีคมอย่างชัดเจน ซึ่งนับว่าเป็นเอกลักษณ์สำคัญของพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมและสายวัดสพานสูงที่สืบทอดกันต่อมา

พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม บรรจุกรุเจดีย์วัดสพานสูง

ใน พ.ศ. ๒๔๓๑ หลวงปู่เอี่ยมจะมีอายุเวียนครบ ๖ รอบ หรือ ๗๒ ปี (เกิด พ.ศ. ๒๓๕๙) เข้าใจว่าท่านน่าจะถือเอาวาระแซยิดนี้เป็นโอกาสพิเศษ โดยย้อนไปเมื่อแรกที่ท่านได้มาครองเป็นเจ้าอาวาสวัดสพานสูงนั้น ท่านได้ลงมือสร้างอุโบสถเป็นปฐม แล้วจึงสร้างวิหารในเวลาถัดมา เพื่อให้เป็นความสมบูรณ์ในการสร้างวัด ท่านจึงมีดำริที่จะสร้างเจดีย์ ๓ ชั้น ขึ้นเป็นเจดีย์ประธานระหว่างอุโบสถกับวิหารต่อไป ในประวัติวัดสพานสูง พระครูสังฆรักษ์ (สงวน) โฆสโก กล่าวไว้ว่า *"ปีชวด พ.ศ. ๒๔๓๑ ท่านอาจารย์เอี่ยม สร้างพระเจดีย์ฐาน ๓ ชั้น องค์เจดีย์สูงตลอดยอดนพศูล ๑๑ วาเศษ... ส่วนองค์เจดีย์ถือปูนยังไม่ทันเสร็จเรียบร้อย* บังเอิญท่านอาจารย์เอี่ยมได้อาพาธและมรณภาพลง...อายุได้ ๘๐ ปี ๕๙ พรรษา ท่านอาจารย์กลิ่น ได้รับภาระพร้อมด้วยผู้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์ สร้างพระเจดีย์ต่อจนสำเร็จ สิ้นเงิน ๖,๐๐๐ บาท"*



กล่าวกันว่าในระหว่างที่ก่อสร้างเจดีย์ก่อนที่หลวงปู่เอี่ยมจะมรณภาพลงนั้น ได้มีการนำเอาพระพิมพ์เนื้อผงของหลวงปู่เอี่ยมจำนวนหนึ่งบรรจุลงโถแล้วนำไปใส่ไว้ภายในองค์เรือนธาตุของเจดีย์ จนผ่านกาลเวลามาเกือบ ๘๐ ปี ด้วยความทรุดโทรมจึงทำให้องค์เจดีย์เกิดการทรุดเอียง เมื่อราว พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๑๗

**คำว่า "ถือปูน" หมายถึง การฉาบปูน*



ภายในองค์เจดีย์วัดสพานสูง ที่ทางวัดได้เจาะช่องสำรวจ ก่อนจะเริ่มทำการบูรณะ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕



พระอาจารย์นม (ต่อมาคือเจ้าอาวาสวัดท่าเกวียน) เป็นผู้ขึ้นไปกำกับการสำรวจด้านบน และมีหลวงตาหลั่น พระลูกวัดสพานสูงเป็นผู้กำกับการขนย้ายพระกรุ ก่อนการบูรณะเจดีย์ครั้งใหญ่ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕

ในสมัยพระครูนนทกิจโสภณ (หลวงพ่อทองสุข) เป็นเจ้าอาวาส จึงได้มีการซ่อมแซมองค์เจดีย์ขึ้นเป็นครั้งแรกในคราวนั้น หนังสือ "มหาเวทย์" ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒ วันที่ ๑๕ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ และปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ วันที่ ๒๘ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ ในคอลัมน์ "เครื่องรางของขลัง" ได้กล่าวถึงพระปิดตาวัดสพานสูงและการซ่อมแซมองค์เจดีย์ในครั้งนั้นว่า *"จากการเปิดเผยของเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน (หลวงพ่อทองสุข) ซึ่งได้รับการถ่ายทอดสืบทอดกันมาจากเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆ ว่า ภายในพระเจดีย์ที่หลวงปู่เอี่ยมสร้างนี้ได้บรรจุพระปิดตาอย่างน้อยเป็นทะนานๆ เอาไว้ด้วย เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๖-๑๗ เกิดฝนฟ้าพายุหนัก เจดีย์ทรุดเอียง ชาวบ้านต้องมาช่วยยึดเจดีย์ไว้ไม่ให้ล้ม..."*

ตั้งแต่ซ่อมยอดเจดีย์ พ.ศ. ๒๕๑๖ เจดีย์ก็ตั้งอยู่เป็นปกติต่อมาจนถึง พ.ศ. ๒๕๓๔ ประมาณกลางปีเริ่มมีเด็กวัยรุ่นปีนขึ้นฐานชั้นที่ ๓ จากภายนอกถึงองค์เจดีย์แล้วใช้มือล้วงผ่านช่องระบายอากาศขององค์เจดีย์คีบเอาพระออกมาได้บ้าง ต้องทำในคืนฝนตกลำบากลำบนมาก ต่อมาคิดวิธีปีนขึ้นไม้กากบาทค้ำฐานชั้นที่ ๓ ซึ่งอยู่ภายในแล้วใช้ไม้กระทุ้งพื้นปูนองค์เจดีย์ที่บรรจุพระ พระทั้ง ๓ โถก็ร่วงสู่พื้นเจดีย์ ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ พระแตกกรุจากองค์เจดีย์ก็เดินทางสู่มือนักเล่นพระท้องถิ่นแล้วจึงทยอยเข้าสู่สนามพระท่าพระจันทร์อีกต่อหนึ่งทางวัดสพานสูงกว่าจะทราบก็เหลือแต่พระที่หล่นอยู่บนพื้นเจดีย์บ้าง กับที่ติดก้นโถบรรจุพระที่แตกหักซึ่งเด็กไม่ได้กวาดเอาไปด้วยพอเป็นหลักฐานว่ามีพระแตกกรุจริง



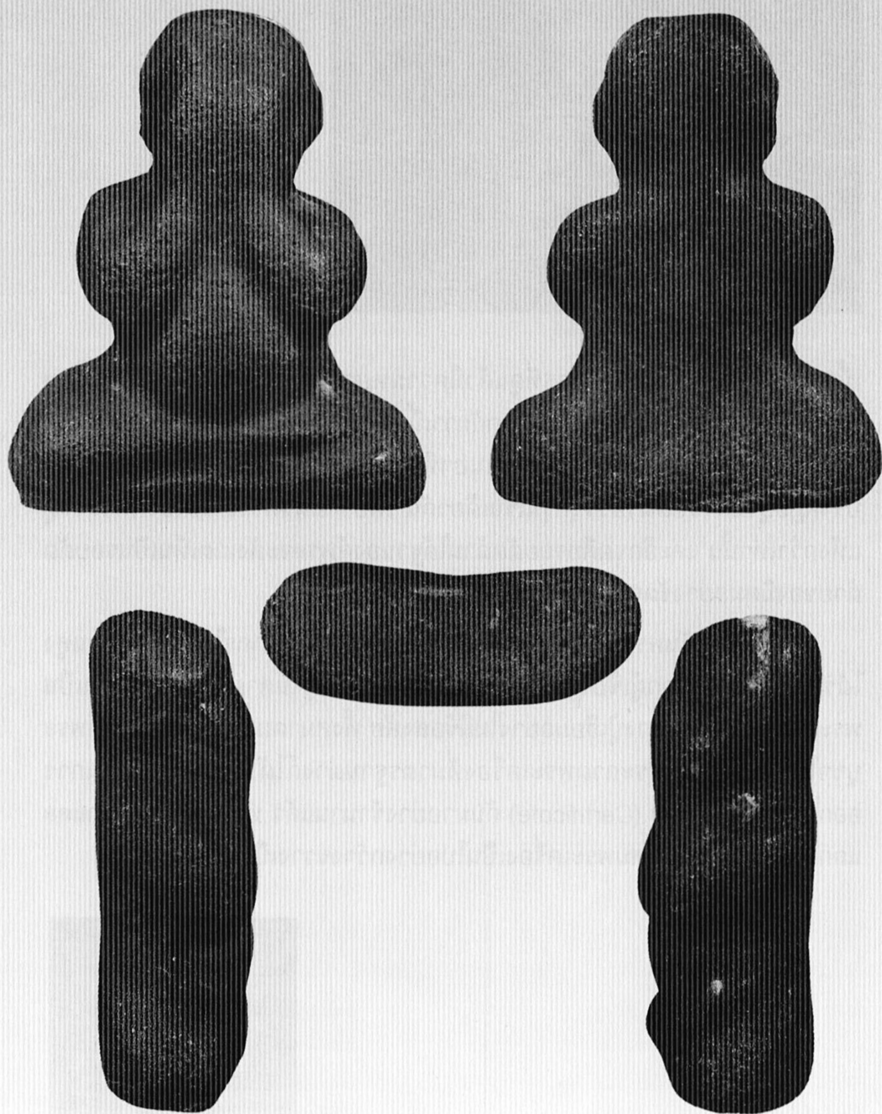
โถลายคราม (กังไส) ชนิดเดียวกับที่พบว่าใช้บรรจุพระกรุ ภายในองค์เจดีย์วัดสพานสูง มีจำนวน ๓ ใบ

ต้นเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ทางวัดสพานสูงได้ปรึกษากับวิศวกรโยธา กองช่างเทศบาล จังหวัดนนทบุรี โดยคุณไพศาล บัวแตง ได้ติดต่อกับสถาปนิกจากกรมศิลปากรให้มาสำรวจรากฐาน วางแผนออกแบบเพื่อซ่อมเจดีย์ และการก่อสร้างได้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ในราคา ๓ ล้านบาท เสร็จกลางเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้เวลา ๘ เดือนเศษ

เรื่องพระปิดตาที่บรรจุในเจดีย์วัดสพานสูงนี้ หลวงตาวาส สีลเตโช ขณะนั้นอายุ ๗๔ ปี เป็นพระลูกวัดสพานสูง ได้ให้สัมภาษณ์กับนิตยสาร "สนามพระ" หนังสือฉบับมินิเรื่อง พระปิดตาชุดท้าทายเซียน "วัดสะพานสูง" หรือ "สะพานแขวน" ในคอลัมน์ "นานาทรรศนะเกี่ยวกับพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม" กล่าวว่า *"พระชุดนี้บรรจุตอนที่ท่าน (หลวงปู่เอี่ยม) ยังมีชีวิตอยู่ ประมาณ พ.ศ. ไม่ถูก แต่คนที่เล่าเขาเป็นลูกศิษย์ อายุราว ๑๖ ปี ชื่อปู่สาย เขามาชวนให้ขึ้นไปบรรจุ ประมาณ ๒ ยาม เขาไม่ได้ขึ้น (หมายถึงปู่สาย) ที่ขึ้นบรรจุคือ อาจารย์โช้กับหลวงปู่กลิ่น หลวงปู่เอี่ยมใช้ตอนเที่ยงคืน คนที่ไม่ได้ขึ้นนั้นคือปู่สาย เสียไปแล้ว ปู่สายได้ยืนยันไว้เมื่ออายุ ๘๐ กว่า แกได้เสียไปนานแล้ว ถ้าอยู่ก็คงอายุร้อยกว่าปีแล้ว"* จากข้อมูลเบื้องต้นเหล่านี้ จึงพอจะลำดับเหตุการณ์ของพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมบรรจุกรุเจดีย์วัดสพานสูงได้พอสมควร

ทั้งนี้ เมื่อกลับมาพิจารณาในรายละเอียดของพิมพ์พระปิดตาที่บรรจุกรุเจดีย์ทั้งหมดแล้ว พบว่ากรรมวิธีการสร้างและพิมพ์ทรงต่างๆ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมยุคแรกที่ไม่ได้ลงกรุทั้งสิ้น (ยกเว้นพระปิดตาพิมพ์ว่าวจุฬาใหญ่และพิมพ์พนมมือไม่พบในกรุเจดีย์นี้) หากแต่ว่าขนาดของพระปิดตาที่บรรจุกรุเจดีย์จะมีขนาดที่ย่อมลงกว่าเล็กน้อย ด้วยสามารถพิจารณาได้ว่าในระยะเวลาเกือบ ๑๐๐ ปี ที่พระได้บรรจุอยู่ในกรุเจดีย์ การที่องค์พระมีขนาดย่อมกว่านั้นก็เกิดจากอุณหภูมิที่อบอยู่ภายในกรุอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทำให้องค์พระมีการหดตัวมากกว่าพระปิดตาที่ไม่ได้ลงกรุนั่นเอง และจะสามารถสังเกตได้อีกอย่างหนึ่งว่าผิวพรรณวรรณะของพระปิดตาที่บรรจุกรุเหล่านี้ จะมีความแกร่งกว่าพระปิดตาที่ไม่ได้ลงกรุด้วยเหตุนี้เช่นกัน

ในส่วนของเนื้อหามวลสารภายในพระปิดตาบรรจุกรุเจดีย์นั้น สามารถพิจารณาได้ว่าแทบจะไม่มีความแตกต่างกับพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมที่ไม่ได้บรรจุกรุในยุคแรกแต่อย่างใดเลย มีทั้งผงวิเศษมหาโสฬสมงคลผสมกับเม็ดว่านยา ผงชันยาเรือ และมวลสารอีกหลายประการ แล้วนำมาคลุกกับยางรักก่อนนำไปเข้าแม่พิมพ์ มีทั้งแบบจุ่มยางรักและไม่จุ่มยางรัก แต่พบว่าพระปิดตาบรรจุกรุนี้จะมี



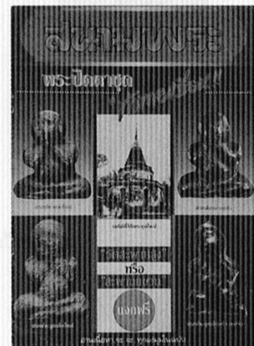
พระปิดตาหลวงปู่เอี่ยม บรรจุกรุเจดีย์วัดสพานสูง
เนื้อผงคลุกรัก



เจดีย์ประธานวัดสพานสูง
ในปัจจุบันมีสภาพสมบูรณ์
ภายหลังการบูรณะซ่อมแซม
ครั้งใหญ่ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕

เนื้อหาในการตำบดผงมวลสารที่ดูแล้วมีความหยาบกว่าพระปิดตาหลวงปู่เอี่ยมยุคแรกเล็กน้อย ในบางองค์ถึงกับเรียกกันว่าเนื้อหยาบแบบชานหมาก ส่วนจุดสำคัญก็คือความเก่าของยางรักและเม็ดว่านยาที่ออกสีส้มแดงเรื่อจากองค์พระ จะมีปรากฏอยู่ในพระปิดตาบรรจุกรุนี้เช่นเดียวกัน เพียงแต่ผิวพรรณขององค์พระจะดูแห้งกว่าเท่านั้น และอีกจุดคือรอยตัดด้านใต้ฐานองค์พระจะสังเกตเห็นเป็นรอยตัดด้วยของมีคมอย่างชัดเจนด้วยเช่นกัน

ในปัจจุบันพระปิดตาบรรจุกรุเจดีย์ หรือพระปิดตากรุใหม่ วัดสพานสูง ได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญและนักสะสมส่วนใหญ่ในสายวัดสพานสูงว่าเป็นพระแท้และทันยุคหลวงปู่เอี่ยมอย่างไม่มีข้อสงสัย ทั้งสมาคมผู้นิยมพระเครื่องพระบูชาไทยและในงานประกวดพระเครื่องที่มาตรฐานต่างก็ได้ให้การยอมรับในการออกใบรับรองสถานะ (Certificate) กันมาอย่างช้านานแล้ว ทำให้การเสาะหาและแลกเปลี่ยนของนักสะสมพระเครื่องเป็นไปอย่างกว้างขวางเป็นอย่างมาก



นิตยสาร "สนามพระ" ฉบับมินิ
พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงบทความสัมภาษณ์หลวงตาวาส
เรื่องพระปิดตาบรรจุกรุ วัดสพานสูง

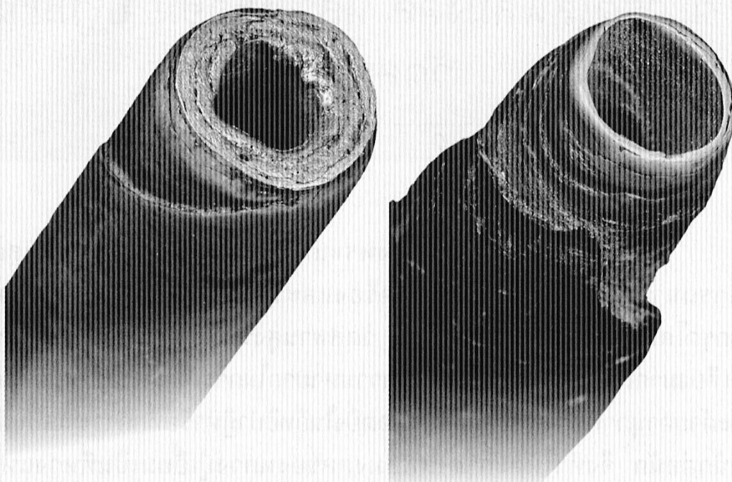
ตะกรุดโสฬสมงคล หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง



หากจะกล่าวถึงตะกรุดของพระเกจิอาจารย์ในยุคเก่าอันเป็นสุดยอดปรารถนาของบรรดาผู้นิยมพระเครื่องและวัตถุมงคลแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ตะกรุดโสฬสมงคลของหลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูงนั้น ย่อมเป็นหนึ่งในตะกรุดที่มีชื่อเสียงมากเป็นอันดับต้นๆ ทั้งด้วยความหายากในการเสาะหาอย่างพลิกแผ่นดิน และด้วยอานุภาพทางพุทธคุณก็เป็นยอดยิ่งในอิทธิปาฏิหาริย์ที่กล่าวขานเป็นตำนานมานักต่อนัก จึงทำให้ตะกรุดโสฬสมงคลของหลวงปู่เอี่ยมเป็นที่หวงแหนของผู้ครอบครอง และแม้ผู้ได้ครอบครองเองก็ไม่อยากให้ใครได้รับรู้ในสมบัติอันล้ำค่าชิ้นนี้

กล่าวกันว่าเมื่อครั้งที่หลวงปู่เอี่ยมได้เดินทางกลับมาเป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๙๖ เป็นต้นมานั้น สันนิษฐานว่าท่านน่าจะได้สร้างตะกรุดให้กับลูกศิษย์ลูกหาและญาติโยมในละแวกย่านวัดมาแล้วอยู่บ้าง โดยเฉพาะในคราวที่ท่านร่วมกับหลวงพิบูลย์สมบัติสร้างอุโบสถวัดสพานสูง เชื่อว่าหลวงปู่เอี่ยมท่านน่าจะได้สร้างตะกรุดโสฬสมงคลมาตั้งแต่คราวนั้น เรียกว่าตะกรุดในยุคต้น ซึ่งยังไม่เป็นมาตรฐานมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวแต่อย่างใด และหากล่วงเวลามาจนถึงปัจจุบันก็คงไม่อาจระบุได้ว่าเป็นตะกรุดของหลวงปู่เอี่ยมได้แต่อย่างใดเลย ทั้งนี้ผู้ที่จะได้รับตะกรุดนั้นจะต้องร่วมบุญกับท่านเป็นเงินถึง ๑ ตำลึง หรือ ๔ บาท นับว่าเป็นเงินที่สูงมากในยุคนั้น และใช้เวลาสร้างยาวนานมากถึง ๓ ปี กว่าจะสำเร็จ ความหายากของตะกรุดหลวงปู่เอี่ยมในปัจจุบันจึงน่าจะเป็นไปด้วยเหตุนี้

ครั้นเมื่อท่านได้สร้างวิหารวัดสพานสูงราว พ.ศ. ๒๔๒๐ จึงได้มีการสร้างตะกรุดโสฬสมงคลที่เป็นมาตรฐานขึ้นในคราวนั้น ทราบว่ามีทั้งตะกรุดเนื้อตะกั่วและเนื้อทองแดง โดยนับรอบภายในม้วนได้ ๕-๖ รอบ (บ้างว่า ๗ รอบก็มี) ตะกรุดชุดนี้มีอาจารย์คง ลูกศิษย์ใกล้ชิดเป็นผู้ลงอักขระในแผ่นจาร หลวงปู่เอี่ยมเป็นผู้ปลุกเสก ผู้ร่วมบุญเป็นเงิน ๑ ตำลึง จะได้รับ ตะกรุด ๑ ดอก และต่อมาในคราวสร้างเจดีย์วัดสพานสูง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๑ กล่าวว่าได้มีการสร้างตะกรุดโสฬสมงคลขึ้นอีกครั้ง เพื่อมอบให้กับผู้ที่ร่วมบุญสร้างเจดีย์เท่านั้น โดยร่วมทำบุญ



การม้วนแผ่นตะกรุดโสฬสมงคล
หลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง เนื้อทองแดง

เป็นเงิน ๑ ตำลึงเช่นกัน ครั้งนี้มีการสร้างทั้งตะกรุดเนื้อตะกั่วและเนื้อทองแดงเช่นเดียวกัน มีข้อมูลว่าทั้งอาจารย์คงและหลวงปู่กลิ่น (บวชเมื่อ พ.ศ.๒๔๒๘) เป็นผู้ช่วยกันลงอักขระในครั้งนี้ แม้เจดีย์ที่สร้างนี้จะไม่สำเร็จสมบูรณ์ทั้งหมดก่อนหลวงปู่เอี่ยมมรณภาพใน พ.ศ. ๒๔๓๙ แต่หลวงปู่กลิ่นก็ได้รับภาระจัดการจนเสร็จสิ้นในปีถัดมา

สำหรับยันต์ที่ใช้ในการลงตะกรุดโสฬสมงคลนี้ประกอบด้วย ๒ พระยันต์ ด้านในคือพระยันต์มหาโสฬสมงคล ด้านนอกคือพระยันต์ไตรสรณคมน์ พระยันต์ในตะกรุดนี้สำหรับผู้ชาย ส่วนผู้หญิงท่านจะให้ลงเป็นพระยันต์ตรีนิสิงเห ขนาดยาว ๗ เซนติเมตร หรือบางครั้งก็เป็นตะกรุดสาริกา ด้วยการสร้างตะกรุดโสฬสมงคลที่พิถีพิถันมากและต้องเสกด้วยโองการพระมหาทะมืน ๑๐,๐๐๐ จบ จึงต้องใช้เวลาถึง ๓ ปี กว่าจะสำเร็จ อานุภาพของตะกรุดนี้เป็นของสูง มีเทพยดารักษา คุ้มภัยได้ทั้งบนบกและในน้ำ หากไว้บนเรือนท่านว่าคุ้มได้ทั้งเรือน มีอานุภาพเกินยิ่งกว่าจะหาคำกล่าวใดมาพรรณนาให้สิ้นสุดได้

พระคาถามหาโสฬสมงคล ตำราหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

(ใช้สวดภาวนากำกับ "พระปิดตา" และ "ตะกรุดโสฬสมงคล")



ตั้งจิตสำรวมกายใจ ระลึกถึงพระรัตนตรัยและหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง แล้วตั้ง "นะโมฯ ๓ จบ" ท่านว่าให้สวดตามรอบของพระยันต์ คือ

รอบนอก

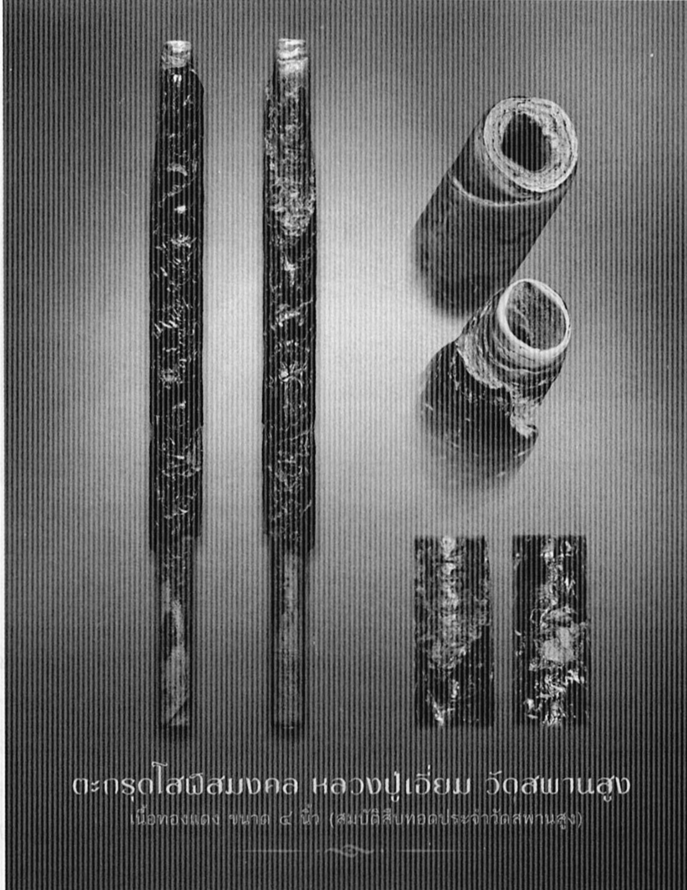
"โสฬะสะมังคะลัญเจวะ ๑๖ นะวะโลกุตตะระธัมมะตา ๙ จัตตาโร จะ มะหาทีปา ๔ ปัญจะพุทธา มะหามุนี ๕ ตรีปิฎะกะธัมมักขันธา ๓ ฉะกามาวะจะรา ตะถา ๖ ปัญจะทะสะภะเวสัจจัง ๑๕ ทะสะมัง สีละเมวะจะ ๑๐ เตระสะธุตังคาจะ ๑๓ ปาฏิหารัญจะ ทะวาทะสะ ๑๒ เอกะเมรุ จะ ๑ สุราอัฏฐะ ๘ ทะเวจันทัง สุริยังสัคคา ๒ สัตตะโพชฌังคา เจวะ ๗ จุททะสะจักกะวัตติ จะ ๑๔ เอกาทะสะ วิสะนุราชา ๑๑ สัพเพ เทวา สะมาคะตา มังรักขันตุ สัพพะทา"

ชั้นกลาง

"ตรีนิสิงเห ๓ สัตตะนาเค ๗ ปัญจะเพชรฉลูกันเจวะ ๕ จะตุเทวา ๔ ฉะวัชชะราชา ๖ ปัญจะอินทรานะเมวะ จะ ๕ เอกะยักขา ๑ นะวะเทวา ๙ ปัญจะพรหมาสะหะบดี ๕ ทะเว ราชา ๒ อัฏฐะ อะระหันตา ๘ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง ๕"

ชั้นในสุด

"จัตตุโร ๔ นะวะโม ๙ ทะเวโช ๒ ตรีนิ ๓ ปัญจะ ๕ สัตตะ ๗ อัฏฐะ ๘ เอกะ ๑ ฉะวัชชะราชา ๖ สัพเพ เทวา สัพพะโสตถี ภะวันตุเม"

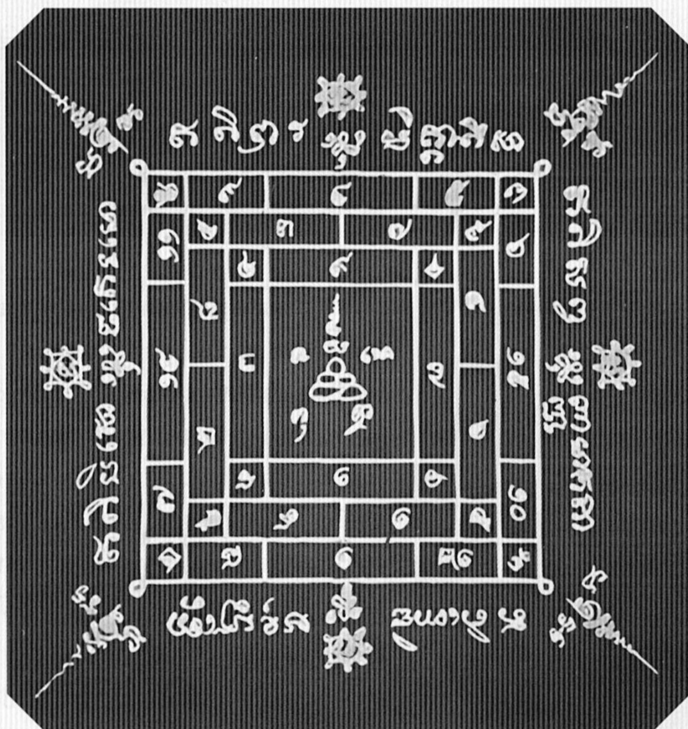


ตะกรุดโสฬสมงคล หลวงปู่เอี่ยม วัดสพานสูง
เนื้อทองแดง ขนาด ๔ นิ้ว (สมบัติสืบทอดประจำวัดสพานสูง)

อานุภาพพระคาถาโสฬสมงคลนี้ มีกล่าวไว้ว่า

"กล่าวให้ปรากฏ อุปเท่ห์โสฬส บันดาลชายหญิง ภาวนาทีหนึ่ง สองทีดีจริง สิบแปดทีดียิ่ง มีผลานิสงค์ ชักลูกประคำร้อยแปดเลิศล้ำ ให้ได้คาบทรง คงเกิดส่วนบุญ มีผลานิสงค์ พบแล้วอย่างง ไม่พบเร่งหา ผู้ใดไม่พบ บุญน้อยถอยถด เสียชาติเกิดมา เป็นคนขัดสน มืดมนต์หนักหนา พบแล้วท่านว่า ภาวนาประจำ เหมือนได้ดวงแก้ว แถมทองผ่องแผ้ว กุศลชักนำ สิ่งใดปรารถนา ภาวนาเช้าค่ำ กุศลเลิศล้ำ ประมูลพูนมา

อุบาทว์จัญไร กันทั้งโรคภัย ปรากฏคาถา กลับจิตคิดเห็น เห็นอนัตตา มิอาจมา ทำลายตัวเรา ภาวนากันภัย หัวค่ำทีหนึ่ง ประจำเที่ยงคืน และย่ำรุ่งเป็นสามที เกิดสวัสดี มีลาภทุกประการ อาหารการกิน ปรีเปรมเกษมสันต์ ภาวนา ๓ ถึง ๗ วัน เป็นสำเร็จการ ทุกค่ำสำราญ กว่าคนทั้งหลาย อายุวัณโณ บรมสุขโข ภิญโญทั้งปลาย



พระยันต์โสฬสมงคล

ถ้าไฟไหม้มา ให้เสกข้าวสาร สาดหว่านหลังคา ลมพาพัดหวล อย่าได้สงกา ฝนตกลงมา ภาวนาป้องกัน ถ้าจะขายของ เสกน้ำประพรม สินค้าสารพันระบือลือลั่น พากันเข้ามา ค้าเรือเหนือใต้ เขียนคาถาไว้ แผ่นกระดาษปรารถนา เสกด้วยตัวเอง ปิดหัวนาวา นำของสินค้า ขายมีกำไร

ถ้าเป็นความเสกน้ำ ล้างหน้าทาแป้ง เสกเครื่องแต่งตน เสกหมากอย่านาน กินแล้วยาตรา กระทืบเท้าสามที แปลกายบ่ายสู่ คู่ความตามที่ เป่าพ่นอย่าหนี พลุ่งพล่านต้องเวทย์มนต์คาถาพลัน ให้ภาวนาเสกน้ำล้างหน้า กันทั้งคุณไสยอุบาทว์จัญไร อัคคีโจรภัย ตามความปรารถนา"

พระคาถาบทนี้ หลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ท่านได้ใช้เป็นบทปลุกเสกสร้างพระปิดตาและตะกรุดฯ ทำให้มีพุทธคุณมาก จนเป็นที่ใฝ่ฝันเสาะหาของผู้คนทั้งหลายตราบเท่าทุกวันนี้

ประวัติพระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น จนฺทรํสี)*

อดีตเจ้าอาวาสวัดสพานสูง รูปที่ ๒

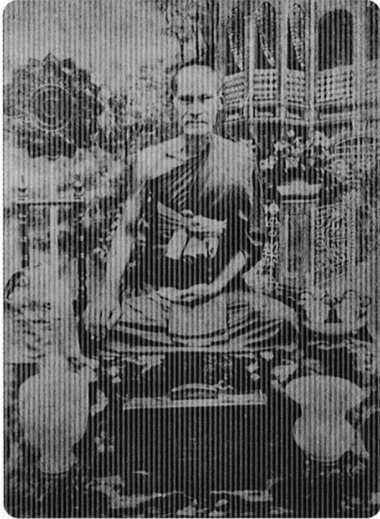


พระครูโศภณศาสนกิจ นามเดิมว่า "กลิ่น" เกิด ณ วันอังคาร ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีฉลู สัปตศก ๑๒๒๗ เวลา ๐๒.๐๐ น. (๘ ทุ่มเศษ) ตรงกับวันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๐๘ บิดาชื่อ นายเปลี่ยน มารดาชื่อ นางอิ่ม จันทร์เปลี่ยน ท่านเป็นพี่ชายใหญ่ และมีน้องสาวอีกคน บ้านเดิมของบรรพบุรุษ อยู่ที่ตำบลบางแพรก อำเภอนนทบุรี จังหวัด นนทบุรี

เมื่ออายุได้ ๑๑ ปี ท่านได้ไปศึกษา อักขรวิธีที่วัดท้ายเมือง ตำบลตลาดขวัญ จังหวัดนนทบุรี การศึกษาของท่านในครั้งนี้ เป็นการศึกษาอักษรไทย ครั้นอายุได้ ๑๗ ปี ท่านได้บรรพชาเป็นสามเณรและได้ ศึกษาอักษรขอมและบาลีในสำนักท่านอาจารย์อิน วัดหงส์รัตนาราม จังหวัดธนบุรี จนอายุได้ ๑๙ ปี โยมผู้หญิงของท่านได้ถึงแก่กรรม ท่านจึงได้ลาเพศบรรพชา แล้ว กลับมาอยู่ที่บ้านเดิมของท่าน ครั้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๖ ท่านได้ย้ายมาอยู่กับท่าน อาจารย์เอี่ยมที่วัดสพานสูง ตำบลบ้านแหลมใหญ่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ในฐานะเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์เอี่ยม

พ.ศ.๒๔๒๘ อายุท่านได้ ๒๑ ปี จึงได้อุปสมบท ณ วันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๘ (แปดหลัง) ปีระกา ตรงกับวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ณ พัทธสีมาวัดสพานสูง พระอาจารย์เอี่ยม วัดสพานสูง เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์รุ่ง วัดท้องคุ้ง

** ประวัติฉบับนี้คัดลอกจากหนังสือที่ระลึกงานพระราชทานเพลิงศพ พระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น) พ.ศ. ๒๔๙๐*



พระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น จนฺทรํสี)
ถ่ายในคราวรับพระราชทานสมณศักดิ์เป็น
"พระครูโศภณศาสนกิจ" เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗

เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์น้อย วัดสัลเลข (วัดสาลีโข) เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เมื่อท่านอุปสมบทแล้วมีฉายาว่า "จนฺทรํสี" ท่านได้พำนักอยู่ที่วัดสพานสูงตลอดมา และท่านชอบศึกษาหนักไปในทางวิปัสสนาธุระ พร้อมทั้งได้ศึกษาทางเวชศาสตร์จากพระอาจารย์เอี่ยมซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของท่านเป็นจำนวนมาก จนถึงกาลเมื่อพระอาจารย์เอี่ยมได้มรณภาพไปแล้ว การศึกษาเวชศาสตร์ของท่านจึงค่อยเบาบางลง

พ.ศ. ๒๔๓๘ ท่านได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดสพานสูง โดยความเห็นพร้อมกันเป็นเอกฉันท์ในทางฝ่ายประชาชนและทางคณะสงฆ์ ซึ่งมีพระปรีชาเฉลิม (แก้ว) วัดเฉลิมพระเกียรติ เป็นผู้อนุมัติ เมื่อท่านได้รับตำแหน่งเจ้าอาวาสแล้ว ปรากฏว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณธรรมหลายประการ คือท่านเป็นผู้มักน้อยไม่ต้องการแสวงหาหรือสะสมในสิ่งที่ไม่จำเป็น ถือสันโดษ ไม่มีโลภเจตนา พร้อมทั้งได้วางหลักการปกครองของวัดไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย รัดกุม โดยยึดมั่นในสันติวิธีทุกประการ ท่านมีอุปนิสัยหนักไปในทางข้อวัตรปฏิบัติและปฏิสังขรณ์วัดวาอาราม ฉะนั้นนับแต่ท่านได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดสพานสูงแล้ว ท่านจึงเริ่มสถาปนาวัดให้เจริญขึ้น อาทิเช่นจัดระเบียบกุฏิให้เข้าแถวเข้าแนวเป็นระเบียบเรียบร้อย สร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ จนวัดสพานสูงได้เจริญขึ้นมาเป็นลำดับ

อีกประการหนึ่งท่านเป็นผู้สนใจในทางคันถธุระ คือการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ท่านเป็นผู้จัดการสร้างโรงเรียนประถมขึ้น เพื่อให้อนุชนได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี แม้ในทางปริยัติท่านก็ได้จัดหาครูมาสอน และจัดการหาสถานที่ในการเรียนให้เป็นที่เรียบร้อยเช่นเดียวกัน พร้อมทั้งท่านได้จัดหาหนังสือฝ่ายปริยัติไว้มากมาย ยังความสะดวกแก่ผู้ศึกษาเป็นอเนกประการ อนึ่งท่านเป็นผู้ชำนาญในทางเวชกรรมอีกประการหนึ่งด้วย ในทางอิทธิเวชซึ่งท่านได้ศึกษามา ได้อำนวยผลให้แก่บรรดาศิษย์และบุคคลอื่นๆ ที่เจ็บป่วยมาให้เสื่อมคลายหายจากโรคนั้นๆ มีมากมาย

ในทางคาถาอาคมปลุกเสกเลขยันต์นั้น ย่อมเป็นที่ซาบซึ้งในอำนาจอิทธิปาฏิหาริย์แก่ปวงศิษย์ทั้งหลายเป็นอย่างดี ท่านได้เข้าร่วมในพิธีปลุกเสกแหวนมงคลเก้าและเสมารูปสมเด็จพระสังฆราชของทางราชการนั้นเป็นหลายครั้งด้วยกัน นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้ชำนาญในทางโหราศาสตร์ด้วยอีกประการหนึ่ง โดยอาศัยวิชาความรู้และคุณธรรมของท่านดังกล่าวมาโดยย่อในข้างต้นนั้น ท่านจึงเป็นผู้ที่เคารพและนับถือของศิษยานุศิษย์ทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง สุดที่จะพรรณนาให้สุดสิ้นลงไปได้

ครั้นต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๔๗ ท่านได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าคณะหมวด ตำบลบ้านแหลม

เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๗ ท่านได้รับตำแหน่งแต่งตั้งในทางสมณศักดิ์ มีราชทินนามเป็น "พระครูโศภณศาสนกิจ"

พ.ศ. ๒๔๗๙ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการศึกษาประจำอำเภอปากเกร็ด

พ.ศ. ๒๔๘๒ ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๔๘๗ ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการสงฆ์อำเภอในตำแหน่งองค์การสาธารณูปการ

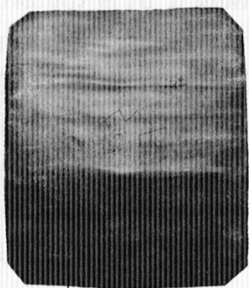
ครั้นย่างขึ้น พ.ศ. ๒๔๙๐ อายุของท่านย่างเข้า ๘๒ ปี ท่านได้เริ่มป่วยเล็กน้อย (เรียกว่าโรคชรา) แต่ยังไปไหนมาไหนได้เป็นปกติ ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๐ เวลา ๐๔.๐๐ น. ท่านได้เริ่มป่วยเป็นลมหน้ามืด มีอาการเสียดแทงขึ้นตามเส้นสูญของท้อง เมื่อฉันยาแล้วอาการเสียดแทงนั้นก็หายไป ในระยะรุ่งขึ้นวันที่ ๗ มกราคม เวลา ๒๓.๐๐ น. มีอาการไข้เกิดขึ้นเล็กน้อย ครั้นถึงเวลา ๐๔.๐๐ น.ของวันที่ ๗ ท่านมีอาการอาเจียนกำเริบขึ้นอีก ในวันที่ ๘ อาการไม่ทุเลาลง มีแต่ทวีขึ้นเป็นลำดับ นายแพทย์ได้ทำการฉีดยาและถวายยาให้ฉัน อาการก็ทรงอยู่เป็นพักๆ ด้วยอำนาจฉีดยา ตามความเห็นของนายแพทย์บอกว่า

กระเพาะอาหารและลำไส้หยุดทำงาน ครั้นถึงเวลา ๑๙.๐๐ น. ไตได้หยุดทำงาน ไม่สามารถถ่ายปัสสาวะได้ อาการก็ทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว จนถึงเวลา ๐๑.๑๐ น. ของวันที่ ๘ ท่านจึงได้มรณภาพลงในท่ามกลางพยาบาลที่รักษาและศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย

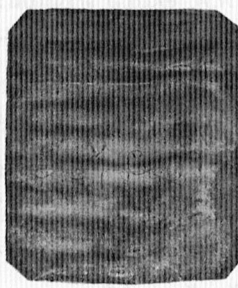
สิริรวมอายุได้ ๘๒ ปี โดยประมาณพรรษากาลได้ ๖๑ พรรษา ฉะนั้น การมรณภาพของท่านได้ยังความวิปโยคและอาลัยให้แก่บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายเป็นที่ยิ่ง บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งมวลจึงขอเชิญชวนกันบำเพ็ญกุศลเพื่ออุทิศส่วนกัลปนาผลส่งไปให้พระครูโศภณศาสนกิจโดยเต็มกำลังความสามารถทุกประการ การถวายพระราชทานเพลิงศพ ได้กระทำที่วัดสพานสูง ตำบลบางตะไนย์ (บ้านแหลมใหญ่) อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ณ วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ ปีกุน ตรงกับวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๐ เวลา ๑๖.๐๐ น. ในท่ามกลางบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย



ตะกรุดหลวงปู่กลิ่น วัดสพานสูง ขนาด ๒.๕ นิ้ว เนื้อทองแดง



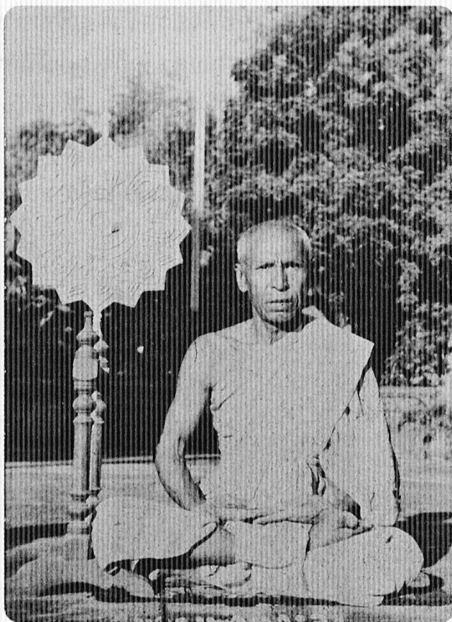
แผ่นตะกรุดเนื้อเงิน
ด้านนอกจารอักขระขอมว่า "พุท"



แผ่นตะกรุดด้านในจารอักขระขอมว่า
"อิ ติ หุ ลู นะ หิ นะ หา"

ประวัติพระครูนนทกิจโสภณ (ทองสุข อินฺทสาโร)

อดีตเจ้าอาวาสวัดสพานสูง รูปที่ ๓



พระครูนนทกิจโสภณ หรือหลวงพ่อทองสุข อินฺทสาโร เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๔๖ ตรงกับแรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๔ ปีขาล เป็นบุตรนายคง - นางแพ บุญมี คนสุดท้องในพี่น้องร่วมกัน ๕ คน ชาติภูมิเดิมเป็นชาวตำบลหนองขนาน อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เมื่ออายุเจริญวัยได้ ๑๑ ปี มารดานำไปฝากกับพระอาจารย์จ้อยให้ศึกษาหนังสือไทยและขอมที่วัดเพรียงเป็นเวลา ๑ ปี แล้วย้ายไปอยู่กับพระอาจารย์สายที่วัดหนองหว้า ต่อมาพระอาจารย์สายได้ลาสิกขาจึงเข้าอยู่ต่อกับพระอาจารย์นิ่มที่วัดเดียวกัน ได้ฝึกหัดจนอ่านออกเขียนได้ทั้งตัวหนังสือไทยและขอม พอถึงอายุ ๑๓ ปี จึงได้ออกจากวัดแล้วไปอยู่กับอาชื่อ เล็ก ที่จังหวัดราชบุรี จนอายุ ๑๘ ปี จึงกลับมาอยู่กับบิดามารดาเพื่อช่วยทำนาหาเลี้ยงชีพที่บ้านจังหวัดเพชรบุรี

กระทั่งอายุ ๒๐ ปี ถูกเกณฑ์ทหาร ได้รับราชการเป็นทหารราบที่จังหวัดทหารบกเพชรบุรี รวมเป็นเวลา ๒ ปี ๑ เดือน ได้รับพระราชทานยศทหารเป็นนายสิบตรี เมื่อปลดประจำการแล้วพักอยู่บ้านได้ ๙ วัน จึงคิดมาสมัครเป็นตำรวจ และได้รับเลือกให้เป็นตำรวจภูธรชั้นประทวน ทั้งให้ติดยศเป็นสิบตำรวจตรี ด้วยเพราะมียศทางทหารมาแต่เดิม ได้ประจำการอยู่ที่เพชรบุรี ๒ ปี แล้วถูกย้ายไปที่จังหวัดพัทลุง ๒ ปี จากนั้นจึงย้ายไปจังหวัดชุมพร ๑ ปี และได้ย้ายไปที่ด่านสะเดา จังหวัดสงขลา ๓ ปี จนได้รับยศเป็นสิบตำรวจโท จากนั้นจึงได้ย้ายไปอยู่จังหวัดนราธิวาส ๙ เดือน แล้วไปจังหวัดสตูลอีก ๑ ปี จึงย้อนกลับมาที่จังหวัดชุมพรที่เดิม ต่อมาจึงได้ไปอยู่ที่สถานีตำรวจบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ๖ เดือน แล้วไปยังสถานีตำรวจจัตุรัส จังหวัดชัยภูมิ ๕ เดือน และจังหวัดสุรินทร์อีก ๙ เดือน จนได้ย้ายกลับมาที่จังหวัดเพชรบุรีอีก ๑ ปี

จนในที่สุดท่านเกิดเบื่อหน่ายในชีวิตราชการตำรวจ จึงลาออกจากราชการตำรวจและเข้าอุปสมบทที่วัดนาพรม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐ โดยมีพระครูพิษ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์ผ่องเป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์อุป เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายา "อินฺทสาโร" หลังจากบวชแล้วได้อยู่จำพรรษาที่วัดหนองหว้า ๑ พรรษา ในคราวนั้นได้มีพระสงฆ์รูปหนึ่งชื่อ "พระอาจารย์เพ็ง" จำพรรษาอยู่ที่วัดสพานสูง จังหวัดนนทบุรี (ชาวบ้านย่านคลองพระอุดมและคลองข่อยในยุคนั้นเรียกติดปากกันว่า "ครูเพ็ง) ได้เดินธุดงค์มาพักด้วย จนมีความคุ้นเคยและชักชวนให้เดินทางมาด้วยกัน โดยจำพรรษาที่วัดท่าเกวียน ตำบลคลองข่อย อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จนอยู่ที่วัดนี้ถึง ๓ พรรษา

ขณะนั้นวัดท่าเกวียนยังไม่มีสำนักเรียนนักธรรม ท่านจึงได้ย้ายมาอยู่วัดสพานสูงเพื่อเข้าศึกษาปริยัติธรรม โดยมีพระครูโศภณศาสนกิจ (หลวงปู่กลิ่น) เป็นเจ้าอาวาส มีอาจารย์เพ็งเป็นครูสอนพระปริยัติธรรม พ.ศ. ๒๔๗๕ สอบผ่านชั้นนักธรรมตรี ต่อมา พ.ศ. ๒๔๗๖ สอบผ่านชั้นนักธรรมโท ในเวลาที่จำพรรษาที่วัดสพานสูงนั้น มีนายแก้ว นางแม้น ทับทองคำ นายกุหลาบ นางยี่สุ่น ชะลา เป็นผู้อุปถัมภ์ภาระในการเล่าเรียนมาโดยตลอด ต่อมาวัดสพานสูงขาดครูสอนพระปริยัติธรรม หลวงปู่กลิ่นเจ้าอาวาสจึงมอบหมายให้เป็นครูสอนปริยัติธรรมทั้งชั้นนักธรรมตรี - โท - เอกแก่พระภิกษุสามเณร จนมีลูกศิษย์มากขึ้นต่อเนื่อง กล่าวว่าท่านสอนปริยัติธรรมเป็นที่ถูกใจหลวงปู่กลิ่นอย่างมาก จนมีนามเรียกกันติดปากว่า "ครูทองสุข"

ด้วยความเป็นที่ไว้วางใจของหลวงปู่กลิ่นเป็นอย่างมาก จึงได้รับการถ่ายทอดตำราเวทมนตร์คาถาต่างๆ จากหลวงปู่กลิ่นมาทั้งหมด เช่น วิชาลงตะกรุด วิชาทำพระปิดตา และการทำน้ำมนต์ทุกอย่างให้จนหมดสิ้น (มีระบุเรื่องนี้ถ่ายทอดไว้ในหนังสือที่ระลึกงานพระราชทานเพลิงหลวงพ่อทองสุข เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖) และเมื่อหลวงปู่กลิ่นได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์แล้ว หลวงพ่อทองสุขจึงได้เข้ามาเป็นพระกรรมวาจาจารย์ (เป็นคู่สวดด้วยกันกับครูเพ็ง) ครั้นเมื่อหลวงปู่กลิ่นมรณภาพลงเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๙๐ ท่านจึงรับภาระหน้าที่ปกครองวัดสืบมา โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาสวัดสพานสูงอยู่ ๑ ปี จึงได้รับความไว้วางใจจากคณะสงฆ์จังหวัดนนทบุรีแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดสพานสูงรูปที่ ๓ เมื่อเป็นเจ้าอาวาสแล้วได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ให้เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ “พระครูนนทกิจโสภณ” เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ และต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะตำบลคลองพระอุดม และด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคณะสงฆ์เป็นอย่างดี จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ ตามใบแต่งตั้งที่ ๖/๒๕๐๘ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

ตลอดเวลาที่อยู่ในเพศบรรพชิต “หลวงพ่อทองสุข” ปฏิบัติด้วยคุณธรรมหลายประการ ถือขันติธรรมคือความอดทนเป็นหลัก ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง อบรมสั่งสอนภิกษุ สามเณรให้อยู่ในธรรมวินัย ให้การศึกษาแก่พระเณร ตลอดจนผู้ที่อาศัยอยู่ในวัดได้รับความสุขและสะดวก รวมทั้งบูรณะพัฒนาวัดโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย จนทำให้วัดเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับ ในช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านมีกิจที่ต้องสงเคราะห์ญาติโยมอย่างหนัก ตั้งแต่เช้าจรดเย็น รวมทั้งงานของคณะสงฆ์ ประกอบด้วยโรคชราและโรคปวดศีรษะซึ่งเป็นโรคประจำตัว ทำให้ต้องเข้าโรงพยาบาลหลายครั้ง จนถึงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๒๕ ท่านจึงอาพาธด้วยอาการปวดท้องอย่างรุนแรง คณะลูกศิษย์ได้นำส่งโรงพยาบาลเพชรเวช ได้รับการรักษาอย่างดีแต่อาการยังไม่ทุเลา จนกระทั่งวันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๕ เวลา ๐๘.๐๐ น. เศษ จึงได้มรณภาพลงด้วยอาการสงบ สิริรวมอายุได้ ๗๙ ปี ๑๙ วัน ได้รับพระราชทานเพลิงศพเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๖

เจ้าแม่กวนอิม วัดสพานสูง



พระโพธิสัตว์กวนอิม หรือเจ้าแม่กวนอิม เป็นความเชื่อในฝ่ายมหายานของชาวจีน ว่าทรงเป็นผู้โปรดสัตว์โลก คอยเกื้อกูลผู้ตกทุกข์ได้ยาก และเนื่องจากในสมัยหลวงพ่อทองสุขเป็นเจ้าอาวาสวัดสพานสูงนั้น มีลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นชาวไทยเชื้อสายจีนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะศิษย์สายเยาวราช - สำเพ็ง และศิษย์สายราชวัตร - สะพานควาย ใน พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงได้มีการขออนุญาตหลวงพ่อทองสุขสร้างศาลเจ้าแม่กวนอิมขึ้นบริเวณใกล้กับท่าน้ำของวัด เนื่องจากวัดสพานสูงในสมัยก่อนจะต้องเดินทางด้วยเรือ ศาลเจ้าแม่กวนอิมจึงเป็นสถานที่สักการะของผู้ที่เดินทางไปมาอีกแห่งหนึ่ง ทั้งนี้คณะศิษย์ยังมีการสร้างรูปหล่อลอยองค์เจ้าแม่กวนอิม แล้วนำมาให้หลวงพ่อทองสุขอธิษฐานจิตอยู่ด้วยจำนวนหนึ่ง

บทสวดมนต์และคาถาศักดิ์สิทธิ์

การสวดมนต์ภาวนา ในทางพระพุทธศาสนาเป็นการระลึกถึงคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และความดีงาม ซึ่งนำไปสู่การรักษาศีล การฝึกสมาธิ และพัฒนาปัญญาในการใช้ชีวิต นับว่าเป็นการสร้างบุญกุศลที่ได้สูงสุดในพุทธศาสนา เพราะจิตใจจะสงบตั้งอยู่ได้นาน เกิดเป็นสภาวธรรม อันเป็นพื้นฐานของการเจริญสมถภาวนาและวิปัสสนากรรมฐาน นำสู่กระแสแห่งมรรคผลนิพพานต่อไป ก่อนจะเริ่มสวดบทสวดมนต์ภาวนา พึงตั้งจิตระลึกถึงพระรัตนตรัย พร้อมกราบบูชาพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ (๓ กราบ) จากนั้นจึงเริ่มต้นภาวนาบทสวดมนต์และพระคาถาศักดิ์สิทธิ์ไปตามลำดับ

คำบูชาพระ

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

คำนมัสการพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ ภะคะวา พุทธังภะคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)
สะวาขาโต ภะคะวะตาธัมโม ธัมมังนะมัสสามิ (กราบ)
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยังภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยังภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ

คำนมัสการพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

คำสมาทานไตรสรณคมณ์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

คำสมาทานศีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

คำขอขมาพระรัตนตรัย

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ทวารัตเยนะ กะตัง
สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ขะมามิ ภันเตฯ

บทสรรเสริญพระรัตนตรัย

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ
สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทูอนุตตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ
สัตถาเทวมนุสสานัง พุทโธภะคะวาติ
(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตังเวทิตัพโพ วิญญูหิติ
(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆอาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ
(กราบ)

พุทธชัยมงคลคาถา (ถวายพรพระ)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโย ชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

กัตตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะ ทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต* ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหาการุณิโก)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต* ชะยะมังคะลัง
ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะ จาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต* ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ.

บทสัพพมงคลคาถา

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธา นุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมา นุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆา นุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*

** ถ้าสวดให้คนอื่นใช้คำว่า เต สวดให้ตัวเองใช้คำว่า เม*
(เต แปลว่าท่าน - เม แปลว่าข้าพเจ้า)

จบแล้ว กราบ ๓ ครั้ง



คาถาชินบัญชร

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา
อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.

ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเกเต มุนิสสะรา.

สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.

หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.

ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะ ราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก.

เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

กุมาระกัสสโป เถโร มะเหสี จิตตะ วาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิคุณากะโร.

ปุณโณ อังคุลิมาโร จะ อุปาลี นันทะ สีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ.

เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.

ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะ สุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะ สุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

ชินา นานาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะ ลังกะตา
วาตะปิตตาทะสัญชาตา พาหิรัช ฌัตตุปัททะวา.

อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะ เตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.

ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮี ตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา.

อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะ ปัญชะเรติ.

พระคาถานี้เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ตกทอดมาจากลังกา ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆังโฆสิตาราม ค้นพบในคัมภีร์โบราณและได้ดัดแปลงแต่งเติมให้ดีขึ้นเป็นเอกลักษณ์พิเศษ ผู้ใดสวดภาวนาพระคาถานี้เป็นประจำสม่ำเสมอจะทำให้เกิดความสิริมงคลแก่ตนเอง ศัตรูไม่กล้ากล้ำกราย มีเมตตามหานิยม ขจัดภัยตลอดจนคุณไสยต่างๆ ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) และตั้งคำอธิษฐานแล้วเริ่มสวด

คาถาอิติปิโส ๘ ทิศ

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา บทนี้ชื่อ *กระทู้ ๗ แบก* ประจำอยู่ทิศบูรพา ภาวนา ๑๕ จบ ตามกำลังพระจันทร์ ให้คุณเสกเป่าแก้พิษสัตว์ กัด ต่อยๆ ได้ฉมังนัก

ติ หัง จะ โต โร ถิ นัง บทนี้ชื่อ *ฝนแสนห่า* ประจำอยู่ทิศอาคเนย์ ภาวนา ๘ จบ ตามกำลังพระอังคาร ให้คุณเสกทำน้ำมนต์ รดคนเจ็บไข้ได้ป่วย ผีเจ้าเข้าทรง

ปิ สัม ระ โล ปุ สัต พุท บทนี้ชื่อ *นารายณ์เกลื่อนสมุทร* ประจำอยู่ทิศทักษิณ ภาวนา ๑๗ จบ ตามกำลังพระพุทธ ให้คุณเสกภาวนากันภูตผีปีศาจ เป่าพิษบาดแผล

โส มา ณะ กะ ริ ถา โธ บทนี้ชื่อ *นารายน์ถอดจักร* ประจำอยู่ทิศหรดี ภาวนา ๑๐ จบ ตามกำลังพระเสาร์ ให้คุณเสกทำน้ำมนต์ไล่ผี หรือให้คนท้องกินจะคลอดลูกง่าย

ภะ สัม สัม วิ สะ เท ภะ บทนี้ชื่อ *นารายณ์ขว้างจักรตรึงไตรภพ* ประจำอยู่ทิศประจิม ภาวนา ๑๙ จบ ตามกำลังพระพฤหัสบดี ให้คุณเสกพรมร่างคนไข้ ไล่ภูตผีปีศาจร้าย ดีนัก

คะ พุท ปัน ทู ทัม วะ คะ บทนี้ชื่อ *นารายณ์พลิกแผ่นดิน* ประจำอยู่ทิศพายัพ ภาวนา ๑๒ จบ ตามกำลังพระราหู ให้คุณเสกทำน้ำมนต์ ป้องกันผีเจ้าเข้าทรง หรือถูกคุณกระทำชะงัดนัก

วา โธ โน อะ มะ มะ วา บทนี้ชื่อ *ตวาดหิมพานต์* ประจำอยู่ทิศอุดร ภาวนา ๒๑ จบ ตามกำลังพระศุกร์ ให้คุณเสกด้าย หวาย มีด ข้าวสาร ขับไล่ผีบ้านผีป่าเวลาเดินทางดีนัก

อะ วิ สุ นุต สา นุส ติ บทนี้ชื่อ *นารายณ์แปลงรูป* ประจำอยู่ทิศอีสาน ภาวนา ๖ จบ ตามกำลังพระอาทิตย์ ให้คุณเสกเป่าตัวเองป้องกันตัวเองเวลาเดินทางออกจากบ้าน แคล้วคลาดได้

คาถาอิติปิโส ๘ ทิศนี้ โบราณาจารย์ได้แยกแยะ เอาบทสรรเสริญพระพุทธคุณทั้ง ๕๖ คาถา แยกออกเป็นกลบท เรียกว่า อิติปิโส ๘ ทิศ แบ่งเป็น ๘ บท สำหรับการสวดคาถาประจำทิศนั้นให้สวดเต็มตามกำลังของทิศนั้น เมื่อสวดครบ ๘ บททั้ง ๘ ทิศ จะได้เท่ากับจำนวน ๑๐๘ พอดี ท่านบอกอานุภาพในการสวดไว้เป็นเอนกอนันต์ สุดที่จะพรรณนาได้ นอกจากจะคุ้มกันภยันตรายทั้งปวงแล้ว ยังให้คุณป้องกันเคราะห์ร้าย แก้ดวงตกหนุนนำดวงชะตา อันอาจจะเกิดขึ้นเพราะชะตาบันดาลให้เป็นไปได้อีกประการหนึ่งด้วย

คาถามงกุฎพระพุทธเจ้า

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิติปิโสวิเสเสอิ อิเสเสพุทธนาเมอิ
อิเมนาพุทธตังโสอิ อิโสตังพุทธปิติอิ

คาถาบทนี้มีความศักดิ์สิทธิ์ครอบจักรวาล เจรจาสิ่งใดสำเร็จ สมหวังทั้งโภคทรัพย์ วาสนา บารมี และเมตตา ทั้งช่วยให้แคล้วคลาดปลอดภัย ป้องกันเภทภัยหรือภยันอันตราย อุบัติเหตุ เปลี่ยนจากหนักให้เป็นเบา จากร้ายให้กลายเป็นดี ป้องกันสิ่งไม่ดีชั่วร้าย ขับไล่เสนียดจัญไร อาถรรพ์ต่างๆ ทั้งยังเสริมดวงชะตาให้มีความเป็นเลิศทางด้านเมตตามหานิยม มหาเสน่ห์ เป็นที่รักแก่มนุษย์และเหล่าเทพเทวดาทั้งหลาย ถ้าจะให้มีอานุภาพคุ้มกันอันตรายตลอดทั่วไปในบริเวณบ้านเรือนหรือแม้ในสถานที่ใกล้เคียงด้วยแล้ว ให้ตั้งจิตบริกรรมพระคาถานี้ แผ่กระแสจิตไปให้ทั่วบริเวณเป็นทักษิณาวัตร สวดพระคาถานี้ให้ได้ ๑๐๘ ครั้งจะสามารถคุ้มกันอันตรายได้ทั้งมวล ใช้บริกรรมคุ้มครองคุ้มภัยดีนัก ท่านได้ใช้เห็นคุณกันมามากแล้ว

คาถาพระพุทธเจ้าชนะมาร

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

ปัญจะ มาเร ชิโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
จะตุสัจจัง ปะกาเสติ ธัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง

คาถาพระพุทธเจ้าชนะมาร ให้หมั่นภาวนาเป็นประจำสามารถใช้เป็นคาถาให้ผลในทางมีชัยชนะคู่แข่ง เจรจาต่อรองให้ประสบผลสำเร็จ พระคาถาเป็นคำมงคลกับชีวิตภาวนาให้มีความเจริญรุ่งเรือง ปราศจากอุปสรรค น้อมรำลึกถึงบารมีพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่มงคลสูงยิ่งนักแล กล่าวกันว่าพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต บูรพาจารย์แห่งพระกรรมฐานสายอีสาน ท่านก็ได้เจริญภาวนาพระคาถานี้ในยามธุดงค์จาริก เพื่อป้องกันอันตรายจากคน สัตว์ และอมุษย์ทั้งหลาย

คาถาบูชาพระแก้วมรกต

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ
ทุติยัมปิ พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ
ตะติยัมปิ พุทธะมะหามะณีระตะนะปะฏิมากะรัง ปูเชมิ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ มะหาเตโช เจวะ มะหาปัญโญ
จะ มะหาโภโค จะ มะหายะโส จะ ภะวันตุ เม นิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุ

คาถาบูชาแบบย่อ

วาละลุกัง สังวาตังวา

อานิสงส์จากการกราบไหว้พระพระแก้วมรกตนั้น จะส่งผลให้เจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงาน ผู้คนจึงมักกล่าวขอพรด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ในช่วงที่มีการเปลี่ยนสถานที่หรือโยกย้ายตำแหน่ง จึงมักมากราบขอพรกับองค์พระแก้วมรกตเสมอ ทั้งยังเชื่อกันด้วยว่าการสวดคาถาบูชาพระแก้วมรกตเป็นประจำช่วยให้กิจการการงานรุ่งเรือง สุขสมหวัง ทั้งช่วยคุ้มครองและป้องกันจากภยันตรายได้

คาถาบูชาพระพุทธชินราช

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิเมหิ นานาสักกาเรหิ อภิปูชิเตหิ ทีฆายุโก โหมิ
อะโรโค สุขิโต สิทธิกิจจัง สิทธิกัมมัง ปิยัง มะมะ
ปะสิทธิลาโภ ชะโย โหตุ สัพพะทา
พุทธะชินะราชา อะภิปาเลตุ มัง นะโมพุทธายะ

พระพุทธชินราช วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ พิษณุโลก เป็นพระพุทธรูปที่คนไทยให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างสูง มีพุทธศิลป์งดงามเป็นเลิศ เชื่อว่าการมากราบไหว้พระพุทธชินราชสามารถช่วยปัดเป่าเคราะห์ร้าย และเสริมสิริมงคลให้กับชีวิต การสักการบูชาพระพุทธชินราช เชื่อว่าช่วยเสริมสิริมงคล เสริมดวงชะตาให้มีความมั่นคง เจริญยศศักดิ์ในหน้าที่การงาน เมตตามหานิยม กระทำการสิ่งใดสำเร็จทุกประการ

คาถาบูชาหลวงพ่อโสธร (คาถาพระเจ้า ๕ พระองค์)

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

นะ ทรงฟ้า โม ทรงดิน พุทธ ทรงสินธุ์ ธา ทรงสมุทร ยะ ทรงอากาศ
พุทธังแคล้วคลาด ธัมมังแคล้วคลาด สังฆังแคล้วคลาด ศัตรูพาลวินาศสันติ
นะกาโร กุกกุสันโธ สิโรมัชเฌ โมกาโร โกนาคะมะโน นานาจิตเต
พุทธะกาโร กัสสะโป พุทโธ จะ ทะเวเนเต ธา กาโร
ศรีศากกะยะมุนี โคตะโม ยะกันเน ยะกาโร อะริยะ เมตตรัยโย
ชิวหาทีเต ปัญจะพุทธา นะมามิหัง.

หลวงพ่อโสธร วัดโสธรวรารามราชวรวิหาร ฉะเชิงเทรา เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคารพบูชาของบุคคลทั้งหลาย จะเป็นรูปหล่อลอยองค์แบบบูชา แผ่นปั๊ม ผ้ายันต์ หรือภาพพิมพ์ ก็ดี หากได้สวดบูชาอยู่เป็นนิจ ย่อมส่งผงให้ค้าขายมีผลกำไร แคล้วคลาดปลอดภัยจากภยันตราย หรือท่องอธิษฐานระลึกนึกถึงองค์หลวงพ่อโสธรแล้วทำน้ำมนต์ เชื่อว่าช่วยระงับอาการเจ็บป่วยหรือโรคภัยที่เกิดได้ เมื่อได้ดั่งอธิษฐานแล้วนิยมแก้บนโดยการถวายนางรำ หากไม่สะดวกเดินทางไปยังวัดก็อาจจะจ้างนางรำ รำถวายต่อหน้าภาพพิมพ์หรือพระขนาดบูชาต่างๆ แล้วจุดธูปอธิษฐานบอกก็ได้เช่นกัน

คาถาบูชาหลวงพ่อวัดบ้านแหลม (วัดเพชรสมุทรวรวิหาร)

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

สะทา วะชิระสะมุททะ วะระวิหาเร ปะติฏฐิตัง นะระเทเวหิ ปูชิตัง
ปัตตะหัตถัง พุทธะรูปัง อะหัง วันทามิ ทูระโต

คาถาบูชาฉบับเดิม

นะ มะ ระ อะ นะ เท วะ อะ

คาถานี้เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์คู่กับหลวงพ่อวัดบ้านแหลมมาแต่โบราณ หากผู้ใดจะบูชาองค์หลวงพ่อวัดบ้านแหลมให้ท่องคาถานี้ แล้วระลึกถึงองค์หลวงพ่อวัดบ้านแหลม จะมีความเจริญรุ่งเรืองและปราศจากโรคภัยเบียดเบียน ชาวเมืองสมุทรสงครามนิยมใช้คาถานี้เสกน้ำพระพุทธมนต์เพื่อนำไปดื่ม อาบ ประพรมป้องกันรักษาโรค และเสริมความเป็นสิริมงคล

คาถาบูชาหลวงพ่อวัดไร่ขิง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา มะเหสักขายะ เทวะตายะ
อะภิปาลิตัง อิทธิปาฏิหาริกัง มังคะละ จินตารามะ พุทธะปาฏิมากะรัง
ปูชามิหัง ยาวะ ชีวัณจะ สุกัมมิโก สุขะปัตติถายะฯ

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (ปัญญา) อดีตเจ้าอาวาสไร่ขิง ได้บันทึกประสบการณ์ที่ผู้คนได้พบเจอความศักดิ์สิทธิ์ไว้ในหนังสือประวัติวัดและหลวงพ่อวัดไร่ขิง ไว้พอสังเขปกล่าวคือ หลวงพ่อวัดไร่ขิง ช่วยให้ผู้คนแคล้วคลาดรอดตายได้ แม้เพียงตั้งจิตระลึกถึง ช่วยให้คนหายจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วย อีกทั้งน้ำมันและน้ำมนต์ก็มีความศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง ช่วยปกป้องทรัพย์สิน เช่น ปิดตาขโมยได้ ป้องกันไฟไหม้ และช่วยให้การงาน การค้าขายต่างๆ เจริญรุ่งเรืองขึ้น คาถาบูชาหลวงพ่อวัดไร่ขิงนี้ จะสวดมนต์ก่อนนอนหรือสวดบูชาขอพร ก็ล้วนเป็นสิริมงคลทั้งสิ้น

คาถาบูชาหลวงพ่อทอง วัดเขาตะเครา

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

กาเยนะ วาจายะ มะยะเจตะสา มาระวิชะยัง สุวัณณะมานัง
มะหาเตชัง มะหาลาภัง พุทธะปะฏิมัง เมตตาจิตตัง นะมามิหัง
โอมะ ศรี ศรี ชัยยะ ชัยยะ สัพพะทุกขา อุปัททะวา
สัพพันตะรายา สัพพะโรคา วินาสสันติ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม

หลวงพ่อทอง วัดเขาตะเครา มีความศักดิ์สิทธิ์มากและเป็นที่เคารพยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวเพชรบุรี เล่ากันว่ามีความศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องโชคลาภ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ผู้ที่สมัครงาน สมัครเรียน มาบนบานสานกล่าว ขอให้ได้ตามประสงค์ ผู้เจ็บไข้ได้ป่วยมากบนบานก็จะหาย หากบนแล้วสัมฤทธิ์ตามที่ขอ ก็จะมาแก้บนด้วย ละคร ข้าวปลาอาหาร ประทัด เป็นต้น ยิ่งหากได้สัมฤทธิ์ผลทางการงาน ต้องการให้ได้ผลปรารถนาเร็ว ต้องบนด้วยการบวช ไม่ว่าจะเป็นบวชพระ บวชเณร บวชชี บวชชีพราหมณ์ ผู้ที่บนตัวบวชนี้มักได้ผลสมหวังทุกรายไป

คาถาบูชาหลวงพ่อเพชร วัดท่าหลวง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

กาเยนะ วาจายะ เจตะสา วา วะชิรัง นามะ
ปะฏิมัง อิทธิปาฏิหาริยะกะรัง พุทธะรูปัง
อะหัง วันทามิ สัพพะโส สะทา โสตถี ภะวันตุ เม

หลวงพ่อเพชรเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ เป็นมิ่งขวัญคู่บ้านคู่เมืองของชาวเมืองพิจิตร ด้วยกิตติศัพท์ของหลวงพ่อเพชรนั้น หากใครมีเรื่องเดือดร้อนหรือมีความทุกข์ยากที่จะบนบานขออำนาจหลวงพ่อเพชรให้ช่วยปกป้องรักษา หรือปัดเป่าความทุกข์ยากให้หมดไป บารมีขององค์หลวงพ่อเพชรก็จะช่วยทุกราย เมื่อผู้นั้นพ้นทุกข์ก็จะนำหัวหมู เป็ด ไก่ ขนม ไปถวายแด่หลวงพ่อเพชรที่พระอุโบสถ กลิ่นธูปและควันเทียนจะไม่ขาดระยะ ชาวพิจิตรต่างให้ความศรัทธาเลื่อมใสเป็นมิ่งขวัญคู่บ้านคู่เมืองมาตั้งแต่โบราณ

คาถาบูชาหลวงพ่อพระใส วัดโพธิ์ชัย

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อะระหัง พุทโธ โพธิชะโย เสยยะคุโณ โพธิสัตโต
มะหาลาโภ ปิยัง มะมะ ภะวันตุโน โหตุ สัพพะทา

ชาวอีสานและชาวหนองคายมีศรัทธาต่อองค์หลวงพ่อพระใสอย่างสูงยิ่ง มักจะมีประชาชนมาบนบานขอพรต่อองค์หลวงพ่อพระใส โดยส่วนใหญ่มักจะบนบานเกี่ยวกับสุขภาพ หน้าที่การงาน เมื่อสัมฤทธิ์ผลแล้วก็จะมาแก้บนในช่วงสงกรานต์ ซึ่งชาวจังหวัดหนองคายได้กำหนดประเพณีสมโภชหลวงพ่อพระใสในวันสงกรานต์ของทุกปี โดยอัญเชิญหลวงพ่อพระใสขึ้นราชรถแห่ไปตามตัวเมืองเพื่อให้ประชาชนได้สักการบูชาและสรงน้ำขอพรเพื่อความเป็นสิริมงคล

คาถาพญาไก่เถื่อน

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

เวทาสากุ กุสาทาเว
ทายะสาตะ ตะสายะทา
สาสาทิกุ กุทิสาสา
กุตะกุฎู ฎูกุตะกุ

คาถาพระยาไก่เถื่อนนี้ โบราณจารย์ว่าให้สวดสามจบ จะไปเจรจาสิ่งใดๆ ดีนัก มีตบะเดชะนัก ถ้าแม้นสวดได้เจ็ดเดือน อาจสามารถรู้ใจคน ถ้าสวดครบหนึ่งปีจะมีตบะเดชะเหนือกว่าคนทั้งหลายทั้งปวงแม้จะเดินทางไกล ให้สวดแปดจบเหมือนไก่ขันยาม เป็นสวัสดีกว่าคนทั้งหลาย ใช้เสกหิน เสกแร่ ไว้สี่มุมเรือน โจรผู้ร้ายไม่เข้าปล้นเหมือนไก่ป่าไม่ทิ้งรัง แม้ผีร้ายเข้ามาในเขตบ้าน ก็คร้ามกลัวยิ่งนัก เสกข้าวสารปรายหนทางก็ดี ประตูก็ดี ผีกลัวยิ่งนัก คนเดินไปถูกเข้าก็ล้มแล แพ้แก่อำนาจเรา

คาถาพระฉิมพลี ฉบับคุณแม่บุญเรือน โตงบุญเติม

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

นะชาลีติ ฉิมพาลี จะ มะหาเถโร สุวัณณะมามา
โภชะนะมามา วัตถุวัตถามามา
พะลาพลังมามา โภคะมามา มะหาลาโภมามา
สัพเพชะนา พะหูชะนา ภะวันตุเม

คาถานี้คุณแม่บุญเรือน โตงบุญเติมได้จากสมาธิเมื่อวันศุกร์ที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นคาถาที่ท้าวสักกะเทวราช หรือพระอินทร์นำมาถวายแด่คุณแม่บุญเรือน ท่านให้สวดตามกำลังวัน เพื่อบูชาพระสิวลีมหาเถระหรือพระฉิมพลี ท่องตามกำลังวัน วันอาทิตย์ ๖ วันจันทร์ ๑๕ วันอังคาร ๘ วันพุธ ๑๗ วันพฤหัสบดี ๑๙ วันศุกร์ ๒๑ และวันเสาร์ ๑๐ จะเป็นมหาลาภ มหาโชค มหาโภคทรัพย์อย่างยิ่ง

คาถาพระสีวลีของหลวงพ่อกวย ชุตินฺธโร

คัดจากลายมือ หลวงพ่อกวย ชุตินฺธโร วัดโฆสิตาราม ชัยนาท (คาถาบูชาธงพระสิวลีทุกวัน ซื้อง่ายขายคล่อง) คำอารธนาขอโชคลาภ ว่าดังนี้

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

สีวะลีจะมะหาเถโร ปัจจะยะลาภะปูชิโต มะนุสโสเทวะตาอินโท
พรมมายะโม ยักขาวา ปิตัสสะ นิรันตะรัง
ปะนะลาภะ สักกาเรอาเน็นติ นิจจัง สิวะลิดเถรัสสะลาโภจะสักกาโรโหติ
สิวะลีมะหาเถรันจะปูชะกัสสะ สะทาวาปิ คาถันจะ สังวัดตะนัสสะ
ลาโภจะ สักกาโรโหติ เถรัสสะ
อานุภาเวนะ ลาโภเมโหตุ สัพพะทา เอเตนะ สัจจะวัดเชนะ
ลาโภเมโหตุ สัพพะทา ฯ

เมื่อกล่าวคำอาราธนาขอลาภสักการะ ตามความปรารถนาจบแล้ว สวดคาถาประจำธงพระสีวะลีต่อไป ให้ได้วันละ ๓ ครั้ง ๗ ครั้ง จะเกิดโชคลาภตามความปรารถนาทุกประการว่าดังนี้

สีวะลีจะมะหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต โสระโห ปัจจะยาทิมหิ
สีวะลีจะมะหาโร ยักขาเทวาพิปูชิโต
โสระโห ปัจจะยาทิมหิ อะหังวันทามิตังสะทา สีวะลีเถรัสสะ
เอตังคุนัง สะวัสดิลาภัง ภะวันตุเม ฯ

พระคาถาบูชาทั้ง ๒ บท คอยบูชาสวดเป็นประจำเป็นกิจจวัตร ประจำวันอยู่ จะเกิดลาภสักการะ ซื้อง่าย ขายคล่อง ต่อไปจะร่ำรวยเป็นเศรษฐี จะมีโชคชะตาดีขึ้นทุกวัน ฉันเองสวดประจำทุกคืนวันมิได้ขาดเลย

คาถาของหลวงพ่อจง พุทธสโร วัดหน้าต่างนอก

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

พุทโธ พุทธัง นะนะกันตัง อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ

คาถาบูชาพระสังกัจจายน์

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

กัจจานะจะมหาเถโร พุทโธ พุทธานัง พุทธะตัง พุทธัญจะ พุทธะสุภา สิตัง
พุทธะตังสะ มะนุปปัตโต พุทธะโชตัง นะมามิหัง
ปิโยเทวะ มะนุสสานัง ปิโยพรหมะ นะมุตตะโม
ปิโยนาคะ สุปันนานัง ปิยินทะริยัง นะมามิหัง
สัพเพชะนา พะหูชะนา ปุริโสชะนา อิถีชะนา
ราชาภาคินิ จิตตัง อาคัจฉาหิ ปิยังมะมะ

คาถาบูชาขอลาภพระสังกัจจายน์

กัจจายะนะ มะหาเถโร เทวะตานะระ ปูชิโต โสระโห
ปัจจะยาทิมหิ มะหาลาภัง ภะวันตุ เม
ลาเภนะ อุตะโมโหติ โสระโห ปัจจะยาทิมหิ มะหาลาภัง
สัพพะลาภา สะทาโสตถิ ภะวันตุ เม

ผู้ใดบูชาพระสังกัจจายน์ ย่อมเป็นมหามงคลอุดมด้วย ลาภ ยศ ความเจริญรุ่งเรืองดีนักแล มีเคล็ดอย่างนึงว่าพระสังกัจจายน์นั้นหากบูชาไว้ในบ้านให้ปิดทองที่บริเวณท้องของท่าน เชื่อว่าจะมีลาภไหลมาไม่ขาดสาย

คาถาของพระครูวิมลคุณากร (ศุข เกสโร)
วัดปากคลองมะขามเฒ่า

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ มะอะอุ

คาถาหลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า ชัยนาท บทนี้ มากด้วยความขลังและความศักสิทธิ์เป็นเลิศ ก่อนที่จะเดินทางออกจากบ้าน ให้บริกรรม ๓ จบ ๗ จบ หรือ ๙ จบ จบอาราธนาระลึกถึง หลวงปู่ศุข (วัดปากคลองมะขามเฒ่า) แล้วเป่าลมปราณ ๓ ครั้ง เอามือลูบเส้นผมบนศีรษะ จะแคล้วคลาดปลอดภัยจากภยันตราย อุบัติเหตุอุบัติภันนานาประการ

คาถามหาลาภหลวงพ่อเงิน วัดบางคลาน พิจิตร

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

สิทธิพุทธัง กิจจังมะมะ ผู้คนไหลมา นะชาลีติ
สิทธิธัมมัง จิตตังมะมะ ข้าวของไหลมา นะชาลีติ
สิทธิสังฆัง จิตตังมะมะ เงินทองไหลมา นะชาลีติ
ฉิมพลี มหาลาภัง ภะวันตุเม

คาถามหาลาภหลวงพ่อเงิน พุทธโชติ แห่งวัดบางคลาน พิจิตร มีความศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องเรียกเงิน เสริมโชคลาภ ด้วยพุทธคุณและความมีเมตตาของท่าน ทำให้มีหลายคนเลื่อมใสและศรัทธาท่านเป็นจำนวนมาก และมีการกระจายต่อถึงคาถาเสริมดวงให้เงินไม่ขาดมือกันแทบทุกวัน

คาถาหัวใจเศรษฐี ตำรับหลวงพ่อทบ วัดพระพุทธบาทชนแดน

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

นะโมพุทธายะ ยะธาพุทโมนะ
อุอากะสะ อากะสะอุ กะสะอุอา สะอุอากะ
นะชาลีติ นะชาลีเต หังชาลีติ
พะลิราชา ปิยังมะมะ อาคัจเฉยยะ อาคัจฉาหิ
เอหิมา มา นะเงินทองไหลมา นะชาลิติ

ภาวนาเมื่อเริ่มต้นประกอบกิจการนั้นๆ จักทำมาค้าขึ้น มั่งมีเงินทองมหาศาล ดั่งมหาเศรษฐีทั้งปวง

คาถาบูชาหลวงพ่อเดิม วัดหนองโพ

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิติ อะระหัง สุคะโต พุทธสโร เดิม นามะเต
อาจาริโย เม ภัณเต อายัสมา อาจาริโย เม ภัณเต โหหิ

ใช้สวดอาราธนาหลวงพ่อเดิม ก่อนว่าคาถาใดๆ บารมีท่านจะช่วยให้เกิดความสำเร็จ (สวด ๙ จบ)

คาถาพระปัจเจกพระพุทธเจ้า

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ (๑ จบ)
วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย
พุทธัสสะ มานี มามะ พุทธัสสะ สวาโหม

คาถาพระปัจเจกพระพุทธเจ้า หรือคาถาเงินล้าน ตำรับหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เป็นที่นิยมในการสวดเพื่อเสริมดวงและโชคลาภ กล่าวกันว่าท่านที่สวดภาวนาอย่างต่อเนื่องสวดเป็นประจำทุกวัน วันละ ๓ จบ ๙ จบ หรือ ๑๐๘ จบ ให้ใส่บาตรพระทุกเช้า จะส่งเสริมโชคลาภและเสริมความสำเร็จในชีวิตให้เข้ามาเร็วขึ้น

คาถาเงินล้าน ตำรับหลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ สวด ๙ จบ)

สัมปะจิตฉามิ นาสังสิโม
พรหมา จะ มะหาเทวา สัพเพ ยักขา ปะลายันติ
พรหมา จะ มะหาเทวา อะภิลาภา ภะวันตุ เม
มะหาปุญโญ มะหาลาโภ ภะวันตุ เม
มิเตพาหุหะติ
พุทธะ มะอะอุ นะโม พุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง
วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย
พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สะวาโหม
สัมปะติจฉามิ. เพ็งๆ พาๆ หาๆ ฤๅๆ

บทสวดคาถาเงินล้านของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ หรือพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง อุทัยธานี เป็นคาถาที่ได้จากนิมิตขณะทำสมาธิ โดยรวมเอาคาถามหาลาภของวัดพนัญเชิง พระนครศรีอยุธยา คาถาเงินแสนที่เกิดจากนิมิตของพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) และคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า ของหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค พระนครศรีอยุธยา มาผูกเป็นคาถาเงินล้าน สวดเป็นประจำทุกวัน วันละ ๓ จบ หรือ ๙ จบ หรือภาวนาอยู่ตลอด ให้ใส่บาตรพระทุกเช้า จะมีลาภมาก สภาพการเงินจะคล่องตัว ไม่ลำบากยากเข็ญ

คาถาบูชาหลวงปู่ทวด วัดช้างให้

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติภะคะวา
นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติภะคะวา
นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติภะคะวา

คาถานี้ท่องอาราธนาระลึกนึกถึงหลวงปู่ทวด - พระอาจารย์ทิม วัดช้างให้ พุทธคุณครอบจักรวาลเข้มขลัง นิยมใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ ครอบคลุมทั้งด้านเมตตามหานิยม แคล้วคลาดคงกระพัน ป้องกันเสนียดจัญไร ไม่ให้มากล้ำกราย หรือหากต้องไปทำงานที่เสี่ยงอันตราย เข้าป่าดงพงไพร สวดคาถานี้เป็นการคุ้มครองตนได้เป็นอย่างดี ก่อนขึ้นรถ ลงเรือไปติดต่อค้าขาย โชคลาภมากมายขายดีเป็นเทน้ำเทท่า จักเกิดเป็นสิริมงคล

คาถากันโจรภัย ตำรับพระอาจารย์นำ วัดดอนศาลา

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

ฆะเฎสิ ฆะเฎสิ กิงกะระณา ฆะเฎสิ อะหังปิตัง ชานามิ ชานามิ

คาถานี้มีอานุภาพคุ้มกันโจรภัยได้ดีนักแล เมื่อจะบริกรรมนั้นให้เหนี่ยวโน้มใจนึกให้เป็นเสมือนภาพตัวเรา ออกเดินทั่วบริเวณบ้าน หรือบริเวณสถานที่ที่เราพักนั้น เดินไปให้รอบโดยลักษณะทักษิณาวัตร พร้อมทั้งสวดคาถาบทนี้ อธิษฐานขออานุภาพให้ช่วยคุ้มครองปกปักรักษา อีกประการหนึ่ง ก่อนจะนอนให้ใช้คาถานี้เสกหมอนเสียก่อน จะมีเหตุการณ์ได้เกิดขึ้น จะบันดาลให้เกิดความรู้ตัวกันขึ้นเสียก่อน

คาถามงคลครอบจักรวาล พระราชปริยัตยากร (บุญเรือง) วัดพิชโสภาราม อุบลราชธานี

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิสวฺาสุ นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ จะภะกะสะ นะชาลีติ
อุ อะ นะ กะ กัง กัง นะ กะ กัง นะ มะ ลุ นุ
พุทโธอัด ธัมโมอัด สังโฆอัด

คาถาบูชาหลวงปู่ทิม อิสริโก วัดละหารไร่ ระยอง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิติสุคะโต อะระหัง พุทโธ มะโมพุทธายะ มะอะอุ
ทุกข์ขัง อนิจจัง อนัตตา พุทโธ พุทโธ

ระลึกถึงหลวงปู่ทิม อิสริโก แล้วอธิษฐาน หรือใช้อารธนาวัตถุมงคลของหลวงปู่ทิม

คาถาของหลวงพ่อโอภาสี อาศรมบางมด

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิติสุคะโต อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ
ปะฐะวีคงคา พระภุมมะเทวา ขะมามิหัง

ท่องภาวนาเวลาเดินทาง หรือพักค้างแรมต่างที่ต่างถิ่น พระภูมิเทวดาจะรักษาคุ้มครอง ป้องกันภูติผีปีศาจ ป้องกันภัย

คาถาบูชาองค์ท้าวเวสสุวัณ

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มะระณัง สุขัง อะระหัง สุคะโต นะโม พุทธายะ
ท้าวเวสสุวัณโณ จาตุมะหาราชิกา ยักขะพันตา ภัทหะภูริโต เวสสะ พุสะ
พุทธัง อะระหัง พุทโธ ท้าวเวสสุวัณโณ นะโม พุทธายะ

สำหรับการกราบไหว้องค์ท้าวเวสสุวรรณเพื่อการเสริมโชคลาภ เพิ่มความสิริมงคล ช่วยให้สมหวังเรื่องเงิน และการงาน ให้ถวายดอกกุหลาบ ๙ ดอก พร้อมดอกดาวเรือง หมากพลู หรือ ผลไม้มงคล เช่น ส้ม กล้วย และ สับปะรดเป็นต้น

คาถามหาจักรพรรดิ หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ วัดสะแก

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

นะโมพุทธายะ พระพุทธะไตรรัตนะญาณ
มณีนพรัตน์ สีสะหัสสะ สุธัมมา
พุทโธ ธัมโม สังโฆ ยะธาพุทโมนะ
พุทธะบูชา ธัมมะบูชา สังฆะบูชา
อัคคีทานัง วะรังคันธัง สีวลี จะมหาเถรัง
อะหังวันทามิ ทูระโต อะหังวันทามิ ธาตุโย
อะหังวันทามิ สัพพะโส พุทธะ ธัมมะ สังฆะ ปูเชมิ

คาถามหาจักรพรรดิเป็นบทสวดที่ศักดิ์สิทธิ์มาก และถือว่ามีพลังครอบจักรวาล เสริมบารมีทั้งทำให้ชะตาชีวิตดีขึ้น ปฏิบัติธรรมได้เร็วขึ้น เป็นการเพิ่มบุญให้กับตัวเอง ทั้งยังเคล็ดในการปรับภพภูมิให้ผู้ที่ล่วงลับและเจ้ากรรมนายเวร

คาถาหลวงพ่อคูณ ปริสุทโธ วัดบ้านไร่ นครราชสีมา

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัจจะ สัจจัง อธิษฐามิ สัจจะ สัจจัง อธิษฐามิ สัจจะ สัจจัง อธิษฐามิ

ระลึกถึงหลวงพ่อคูณ แล้วท่องภาวนาให้ขึ้นใจ อธิษฐานตามปรารถนา จะเป็นแคล้วคลาด เป็นเมตตาฯ

คาถาพลิกชีวิต ตำรับหลวงปู่ศิลา สิริจันโท

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ)

มะอะอุ นะโม วิมุตตานัง นะโมวิมุตติยา ราหุ สุริยัง จันทัง ปะมุจจะสุ

คาถานี้ ให้ภาวนา ๙ จบ หรือภาวนาเรื่อย ๆ ให้เกิดเป็นสมาธิ ช่วยเสริมชะตาเสริมวาสนา ให้ค้าขายคล่อง มีโชคลาภ พลิกชีวิตจากร้ายให้กลายเป็นดี หากดีอยู่แล้วก็จะดียิ่งขึ้นๆ ให้ยึดมั่นระลึกถึงถึงหลวงปู่ศิลา หรือใช้อธิษฐานในวัตถุมงคลหลวงปู่ศิลาก็ได้

บทแผ่เมตตาให้ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ
ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข

อะหัง นิททุกโข โหมิ
ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากความทุกข์

อะหัง อะเวโร โหมิ
ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากเวร

อะหัง อัพยาปัชโฌ โหมิ
ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ
ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุขกายสุขใจ
รักษากายวาจาใจให้พ้นจากความทุกข์ภัยทั้งปวงเถิด

บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพสัตตา
สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ
จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ
จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อนีฆา โหนตุ
จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขีอัตตานัง ปะริหะรันตุ
จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิดฯ

บทกรวดน้ำ (อุทิศส่วนกุศล)

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า
ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ญาตินัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า
ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม คุรูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คุรูปัชฌายาจริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แด่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า
ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลาย ขอให้เทวดาทั้งหลายจงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลาย ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเวรี

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย
ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพสัตตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข



ปัจฉิมวาจาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

พระครูสังฆรักษ์ (สงวน โฆสโก) อดีตเจ้าอาวาสวัดอาวุธวิกสิตาราม (สมณศักดิ์สุดท้ายคือ พระสิทธิสารโสภณ) ชาติภูมิเดิมเป็นชาวบ้านแหลมใหญ่ ตำบลคลองพระอุดม เป็นศิษย์ใกล้ชิดของพระครูโศภณศาสนกิจ (กลิ่น) ได้บันทึกเหตุการณ์เมื่อคราวใกล้มรณภาพของหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม ไว้ในหนังสือประวัติวัดสพานสูง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ มีความว่า

"ท่านอาจารย์เอี่ยม ปฐมนาม เป็นพระอุปัชฌาย์ มีปฏิปทาหนักในกัมมัฏฐาน มักน้อยสันโดษ สิทธิ์ขาด ชำนาญในทางอิทธิเวท ก่อนท่านจะมรณภาพ นายหรุ่น แจ้งมา ตำบลบ้านแหลมใหญ่ ปฏิบัติอยู่ใกล้ชิด ได้เรียนขอร้องท่านว่า ท่านอาจารย์มีอาการเต็มทีแล้ว เกรงว่าจะไม่ฟื้น ถ้ามีอะไรดีได้กรุณาให้ศิษย์ไว้เป็นครั้งสุดท้าย"

ท่านตอบว่า ***"ถ้ามีเหตุสุขทุกข์เกิดขึ้น ให้ระลึกออกชื่อถึงเราก็แล้วกัน"*** อันเป็นปัจฉิมวาจาก่อนจะมรณภาพลงในเวลา ๑๑.๐๐ น. ณ วัน ๑ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ตรงกับวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๙ สิริอายุ ๘๐ ปี

คาถาบูชาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

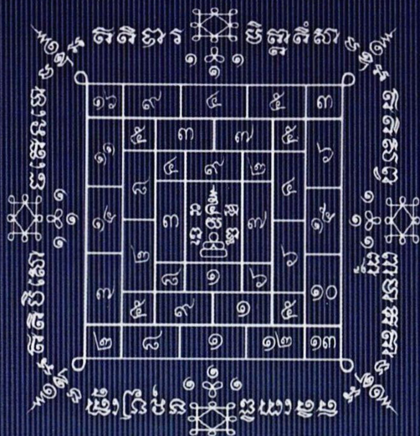
(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้ง นะโมฯ ๓ จบ)

นะโม ปะฐะมะนามะ อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา อุมะ อะจิตติ

ท่านใดมีศรัทธาให้เดินทางมากราบรูปเหมือนหลวงปู่เอี่ยม ประดิษฐานด้านหน้าอุโบสถวัดสพานสูง ตั้งจิตสำรวมกายใจ ระลึกถึงพระรัตนตรัยและหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง ให้ภาวนาคาถาบูชาหลวงปู่เอี่ยม ๓ จบ ๕ จบ ๙ จบ หรือ ๑๐๘ จบ ตามใจปรารถนา จะบังเกิดเป็นสิริมงคลเจริญก้าวหน้า มีความสำเร็จล้ำเลิศ หากมีเรื่องร้อนใจ ทุกข์ใจ หรือมีเหตุที่ปรารถนา ให้จุดธูป ๙ ดอกแล้วบอกกล่าว แม้มิได้มาต่อหน้ารูปเหมือนท่าน ก็ให้หาบอกกล่าวเอาต่อหน้ารูปท่านก็ได้ หากเหตุเหล่านั้นสำเร็จลุล่วงดีแล้วจึงค่อยกลับมาบอกกล่าวให้ท่านทราบ หรือจะกราบถวายสักการะด้วยสิ่งใดก็ตามแต่เห็นเหมาะสม

พระคาถามหาโสฬสมงคล

ตำรับหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง



พระคาถาโสฬสมงคล (โสฬส ๑๖) วัดสพานสูง

ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วว่าพระคาถาดังนี้

"โสฬะสะมังคะลัญเจวะ นะวะโลกุตตะระธัมมา
จัตตาโรจะมะหาทีปา ปัญจะพุทธามะหามุนี
เตปิฎะกะ ธัมมะขันธา ฉะกามาวะจะราเทวา ปัญจะทะสะภะเวตัพพัง
ทะสะมังสีละเมวะจะ เตระสะธุตังคานิจะ ปาฏิหาริยัญจะ ทะวาทะสะ
เอกะเมรุสุราอัฏฐะ ทะเวจันโทสุริโย ตะถา สัตตาโพชฌังคา เจวะ
จะตุททะสะจักกะวัตติจะ เอการะสะวิสะนุราชา
สัพเพเทวา มัง ปาละยันตุ สัพพะทา เอเตนะ
มังคะละเตเชนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ เมฯ"

คาถาบูชาหลวงปู่เอี่ยม ปฐมนาม วัดสพานสูง

(ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้ง นะโมฯ ๓ จบ)

"นะโม ปะฐะมะนามะ อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา อุมะ อะจิตติ"



พิมพ์ถวายโดย นายปุญญพัฒน์ ลิขิตพิทยตระกูล (ช้าง ปากเกร็ด) นายณรงค์พร โชคดี (เอี่ยม ณรงค์พร) และนายเกริกชัย จันทร์จักร (อิ่ม บุปผา)